

## СТУДИЯ V

### НАЧИНЪТ НА ВРЪЩАНЕ И ЯВЛЕНИЕ НА НАШИЯ ГОСПОД

Хармонията и начина на Второто идване на нашия Господ с други черти на Божествения план. – Как и кога църквата ще го види? – Как и кога славата на нашия Господ ще е открие, че всяка плът купно да я види. – Очевидно противоречиви твърдения показани хармонизирани. – Той ще дойде „ като крадец” – „Не с външна проява” – „И все пак с вик” – „С „гласове”. – И „със звука на силен тромпет”. – „Той ще бъде разкрит в горящ огън, отмъщавайки”. – И все пак „Той ще дойде по същия начин” както и си отиде. – Показана важността на пророческото време в тази връзка. – Хармония на настоящите индикации.

Гледището , което току- що проучихме за бързото приключване Времената на езичниците и уверението, че връхната точка на надеждата на Църквата трябва да **предшества** края им, само изостря апетита на онези, които очакват сега утешаването на Израел. Такива гладуват за каква да е информация, която може би Отец е осигурил чрез пророците, засягайки „ жътвата”, края на приключването на периода на този век- отделянето на пшеницата от плевелите сред живите членове на номиналната църква и времето за промяна на победителите с и подобни на техния Господ и Глава.

Но за да приемем разумността на пророческото учение по тези изключително интересни въпроси е абсолютно необходимо да

имаме ясен поглед, както по въпроса за **целта** на Второто идване на нашия Господ, така и за начина, по който той ще се открие. Неговото идване **няма за цел** да примири с Бога „който желае“ от света, но с процеса на управление и дисциплиниране, наречено съдене и благославяне, в който процес се надяваме, че всички настоящи читатели са се убедили, след прочитането на том I.

Затова начинът на идване и явяване на нашия Господ е от изключителна важност тук, преди да преминем към изучаване времето на жътвата и т.н. Изучаващият трябва да има в предвид ясно целта, докато изучава начина на връщане на нашия Господ, а също така и двете- цел и начин, когато изучава времето. Това е необходимо за балансиране на погрешните възгледи, които вече завладяха много умове, основани на фалшиви идеи, както по целта, така и по начина, по който ще дойде нашия Господ.

Разберете и дръжте колкото е възможно по-твърдо в ума си демонстрирания факт, че Божият план е едно хармонично цяло, който е осъществен чрез Христа и че делото на Второто идване е свързано с делото на Първото идване, както следствието към причината, т.е. че великото дело на Възстановлението при Второто идване, следва делото на Изкуплението, осъществено при Първото идване, като логична последица на Божествения план. Затова връщането на нашия Господ е **зора на надежда за света**, време за даряване милости, осигурени чрез Изкуплението- като евангелския век е бил просто вмъкната скоба, през който век е избрана годеницата на Христа, за да бъде свързана с нейния Господ във великото дело на Възстановлението, което той идва да осъществи.

И тъй като Църквата на Христа, която се развила през Евангелския век, ще се присъедини към своя Господ във великото дело на

Възстановлението през Хилядогодишния век, първата работа на Христа през Второто му идване, трябва да бъде събирането на избраната му Църква, за което се споменава чрез Пророка ( Псалм. 50:5), който казва: „Съберете ми светиите мои, които направиха с мен Завет с жертви“. Това време за събиране или жетва е в периода на застъпване на двата века. Както ще бъде посочено, това е период от четиридесет години, в който завършва Евангелския век и се въвежда Хилядогодишния век. ( Виж том I, стр. 219-221; 234-237; и Диаграмата на вековете).Този жътвен период не само осъществява отделянето на житото от плевелите в номиналната Евангелска Църква и събирането и прославянето на класата на житото, но той също така ще осъществи изгарянето (унищожаването) на плевелите( като плевели или имитация на жито –не като индивиди: огънят на унищожението е символичен, както и плевелите); и събирането и унищожението на разваления плод на „земното лозе“ ( човешки амбиции, алчност и себелюбие), които растели и зреели в продължение на векове в световните царства и различните цивилизации и социални организации на народите.

Когато обаче разглеждаме целта на връщането на нашия Господ, посочваме, че то ще бъде **лично** идване. Нека обаче предпазим изучаващия от объркване на мисълта при разглеждане на два очевидно противоречащи си изрази на нашия Господ: „ Ето аз съм с вас през всички дни до свършването на света“ (гръцки **аинос** – век) и „**Отивам** да ви приготвя място... **ще дойда пак** и ще ви взема при себе си“ ( Мат. 28:20; Йоан 14:2,3). Следния случай ще ни послужи за илюстрация на хармонията на двете обещания:- Един приятел казал на друг, когато се разделяли: „Помни, аз ще бъде с теб през цялото ти пътуване“. Как? Сигурно не лично , защото взели влакове,

за да отидат в противоположни, отдалечени една от друга точки. Има се в предвид, че с любов, мисъл и грижа един за друг, те не ще бъдат разделени. В подобен и все пак по-пълнен смисъл, нашия Господ, бил винаги с Църквата си, като Божествената сила му давала възможност да ги надзирава и им помага от първия до последния. Но ние сега разглеждаме присъствието на нашия Господ с нас, не в този образен смисъл, но начинът на Второто му лично присъствие „ когато дойде прославен при светиите си и бъде възхваляван от всички, които вярват в онзи ден.”

Писанията учат, че Христос идва отново, за да царува и трябва да царува, докле свали всички врагове, всички опоненти, докато извърши всичко по пътя на Великото Възстановление, което той идва да осъществи- като смъртта ще бъде премахната последна ( 1 Кор. 15:25,26); и ще царува за хиляда години. Затова и както би трябвало да се очаква, в пророчеството намираме много повече място, отделено на Второто идване и на Хилядата години на триумфално царуване и премахване на злото, отколкото тридесет и четирите години на Първото идване за Изкупление. И както намираме, че пророчеството засяга различни важни точки на тридесет и четирите години, от Витлеем и Назарет, до жлъчта и оцета, разделените дрехи, кръста, гробницата и възкресението, така намираме, че пророчеството по същия начин докосва различни пунктове на хилядата години на Второто присъствие, в частност започването и завършването им.

Второто присъствие на нашия Господ ще покрие много по-дълъг период от време от първия. Мисията на Първото му идване завършила в по- малко от тридесет и четири години, докато за осъществяване на делото, определено за Второто присъствие, ще са нужни хиляда години. По такъв начин на пръв поглед може да се

види, че докато делото на Първото идване било не по- малко важно от това на Второто идване, все пак обаче , то било **толкова важно**, че делото на Второто идване никога **не би било възможно без него** – все пак не било толкова разнообразно и затова изисквало по- малко описание отколкото работата на Второто идване.

При разглеждането на Второто идване не трябва да очакваме повече от Първото, че всички пророчества ще отбелязват един, пълен с преживявания момент, от Пристигането на нашия Господ и това да привлече вниманието на всички към факта на неговото присъствие. Това не е типичен Божий метод: такъв не е бил случаят с Първото идване.

Първото идване на Месия не било отбелязано с някаква внезапна изненадваща демонстрация, извън обикновения ред на нещата. То било манифестирано и доказано чрез постепенно изпълнение на пророчеството, което показало на мислещите наблюдатели, че събитията, които трябва да се очакват, се осъществили навреме. Така ще бъде и при Второто му идване. Откриването точния момент на Пристигането му е от по- малка важност от различаване факта на Присъствието му, когато вече е пристигнал. Също както при Първото идване било важно да се разпознае присъствието му и колкото по- скоро, толкова по-добре, но много по-маловажно било да се знае точната дата на рождението му. При разглеждане Второто идване, твърде често се има в предвид акта на идването и момента на пристигането, докато всъщност трябва да се има в предвид **периода на присъствието му**, както било при Първото идване. Тогава точния момент, от който започнало присъствието му, изглеждал по-маловажен, а целта и делото му през периода на Присъствието му би трябвало да получат по-сериозно разглеждане.

Трябва също така да имаме в предвид, че нашия Господ не е вече човешко същество; тъй като човешко същество той се е отдал като Изкупление за хората, като за тази цел станал човек. ( 1Тим. 2:6; Евреи 10:4,5; 1Кор.15:21,22). Сега той е превъзвишен на духовно естество, както Павел писал: „Ако и да знаехме Христа по плът, но сега вече така го и не знаем“. (2 Кор. 5:16). Той бил вдигнат от мъртвите, като даващо живот, **духовно** същество (1Кор. 15:45), а не от земята земен **човек**. Той не е повече човек в никакъв смисъл или степен, защото не трябва да забравяме какво научихме ( Виж том I, глава 10)- че естествата са отделни и различни. Тъй като той вече не е човек в никакъв смисъл и степен, ние не трябва да го очакваме да дойде пак като човек, както при Първото му идване. Второто му идване ще стане по различен начин, както и ще има различна цел.

Като отбележим факта, че **промяната** на нашия Господ от човешко на духовно естество при възкресението му била дори по- голяма от тази, която станала тридесет и четири години преди това, когато оставил славата на духовното естество и „ станал плът“, можем с голяма полза да разгледаме в най- големи подробности всяко негово действие през четиридесетте дни след неговото възкресение, преди да отиде „при Отца“; защото възкресеният Исус от тези четиридесет дни , ще дойде пак, а не човека Христос Исус, който се подложил на смърт, като наше Изкупление. Той, който бил умъртвен по плът, при възкресението си бил оживотворен като духовно същество. -1 Петър 3:18.\*

\*В този текст пасажите „във“ и „чрез“ са добавени от преводачите и са подвеждащи. Гърците четат просто „умъртвен по плът, оживотворен по дух“. Нашият Господ бил умъртвен по плът или като човешко същество, но бил възкресен от мъртвите като духовно същество, а тъй като Църквата ще се „**промени**“, за да бъде

подобна на Христа, очевидно е, че промяната, която се случила на Главата, била подобна на писаното за победителите, които ще бъдат променени от човешко на духовно естество, като станат подобни нему- „участници на Божественото естество“. Оттук следва, че следното описание на промяната на светиите е приложима също и на тяхната Господ: „ Сее се в нечестие, възкръсва в слава, сее се в слабост, възкръсва в сила, сее се в естествено тяло, възкръсва в духовно тяло“.

При Второто си идване, той не идва да се подчини на властите, които са, да плаща данък на Кесаря или да претърпи унижение, несправедливост и насилие. Той идва да царува, като упражни всичката власт на небето и земята. Той не идва в тялото за унижение, човешкото тяло, което прие, за да пострада до смърт, по- долно от предишното му славно тяло ( Евреи 2:9), но в славното си духовно тяло, което е „образна личността на Отца“ ( Евреи 1:3). Защото поради покорството си дори до смърт, сега е превъзвишен до **Божествено естество** и подобие и му е дадено име, над всяко друго име – с изключение името на Отца.( Фил. 2:9; 1 Кор. 15:27). Апостолът посочва, че още „не се е явило“ на разбирането ни, на какво е подобен сега, а оттук следва, че не знаем какво ще бъдем, когато станем **като** него; но ние, (Църквата) можем да се радваме и бъдем уверени, че един ден ще бъдем с него и като него и ще го видим **както е** ( 1 Йоан 3:2)- не какъвто бил при Първото си идване в унижение, когато оставил предишната си слава и обеднял за нас, та чрез бедността му да забогатеем ние.

Ако разгледаме разумността и мъдростта на методите на нашия Господ при проявяване на присъствието си пред учениците си след възкресението, както и преди, може да ни помогне да си припомним, че същата мъдрост ще бъде проявена в методите му за

откриването на същността му през Второто му идване- както на Църквата, така и на света- методи, които не е необходимо да бъдат подобни, но във всеки случай подхождат напълно на целта му, която никога не алармира или възбужда хората, но ги **убеждава** хладнокръвно, така че спокойно да им въздействат великите съждения на истината. Първото идване на нашия Господ не било сензационно, възбуждащо или алармиращо събитие. Колко тихо и ненатрапчиво дошъл той! Така че само тези, които имали **вяра и смирение** могли да разпознаят в скромното рождение на детето, човекът на скърбите, приятелят на смирените и бедните, и накрая в разпнатия- дългоочаквания Месия.

След възкресението му, манифестирането на присъствието му щяло, поради естеството на случая, да бъде по- изумителен факт, особено когато се вземе под внимание промяната на естеството му. Все пак самият факт на възкресението му, успоредно с факта на промененото му естество, трябвало да се манифестират изцяло, не на целия свят по онова време, но на избрани свидетели, които биха дали правдоподобно свидетелство за този факт на следващите поколения. Ако тогава с този факт беше запознат целия тогавашен свят, свидетелството, което дошло до наши дни, вероятно щеше да бъде много по- малко достойно за доверие, защото щеше да бъде обагрено и изкривено от човешки идеи и така примесено с човешки традиции, че Истината би се появила днес пред нас като нещо невероятно. Но Бог я поверил само на избраните и достойни свидетели. Когато разглеждаме повестуванието, всеки сам може да се убеди, колко съвършено била осъществена **целта** и колко ясно, положително и убедително било доказателството за Христовото възкресение и промяна, която им била показана. Отбележете също грижливостта, с която той се пазел от



разгласяването или излишното им възбуждане, докато изявявал и подчертавал тези велики истини. Трябва да бъдем сигурни, че същата мъдрост, благоразумие и умение ще се проявят в методите му по откриване факта на славното му присъствие при Второто му идване. Във всеки случай хладнокръвното, спокойно разсъждение ще бъде достатъчно убедително, въпреки че света ще трябва да премине през сурово дисциплиниране, за да има правилно отношение при получаване на свидетелството, докато хората с чисти сърца, ще получат тези благословени сведения по-скоро. Всички доказателства за възкресението му и промяната му в духовно естество, не били дадени на учениците му изведнъж, но когато могли да ги приемат и по начин, така пресметнат, че да им направи най-дълбоко впечатление.

През трите и половина години служение на нашия Господ, учениците му пожертвали приятели, репутация, работа и т.н., за да посветят време и енергия за възвестяване присъствието на Месия и установяване на царството му. Те обаче, по необходимост, имали незрели идеи за начина и времето на въздигане на техния Господар и обещаното им издигане с него. Тогава не било нужно пълно познание. Достатъчно било да предприемат вярно всяка стъпка, когато настъпи времето за нея; затова и Господарят ги учел малко по малко, колкото могли да приемат. И накрая на служението си им казал: „Много имам още да ви река, но сега не можете да носите сега, а когато дойде онзи, духът на истината, ще ви упътва във всяка истина ... а утешителят, дух Святий, когото Отец ще ви проводи в мое име, той ще ви научи във всичко и ще ви напомни всичко, що съм ви рекъл” - Йоан 16:12, 13; 14:26

Кой може да опише голямото им разочарование, въпреки че били подготвени за това, когато го видели внезапно взет изсред тях и

разпнат позорно, като престъпник- Него, чието царство и слава очаквали, което само пет дни преди разпятието му им изглеждало толкова близко. ( Йоан 12:1, 12-19). Въпреки че знаели, че е лъжливо обвинен и погрешно разпят, това не променило факта, че таените дълго в душите им национални надежди за юдейски цар, който ще възвърне на народа им влиянието и силата, заедно със собствените им индивидуални надежди, амбиции и въздушни кули за важни служби и високи почести в Царството. Всичко това било внезапно разрушено от неблагоприятния обрат на нещата при разпятието на царя им.

Господаря знаел добре колко са самотни, безцелни и объркани ще се чувстват те, защото било писано от Пророка: „ Порази Пастиря и овцете ще се разпръснат.” ( Захария 13:7; Марко 14:27). През четиридесетте дни между възкресението и възнесението му , главна негова грижа била да ги събере пак и да възвърне вярата им в него, дългоочаквания Месия, като им докаже факта на възкресението и че след неговото възкресение , въпреки че е запазили същата си индивидуалност, той не бил вече човек, но превъзвишено духовно същество, имащо „ Всяка власт на небето и земята”.- Мат. 28:18.

Той разпространил новината за възкресението си всред тях постепенно – първо чрез жените ( Мария Магдалена, Йоанна, Мария, майката на Яков и Саломе и другите с тях – Марко 16:1, Лука 24:1,10), които дошли рано на гроба, за да помажат тялото с благовония. Докато се чудели кои ще им отвали камъка от вратата на гробницата и ето, имало земетресение и когато дошли, намерили камъка отместен и Божий ангел седял върху него. Той се обърнал към тях и им казал: „ Не бойте се вие, защото знаая, че Исуса разпятаго търсите. Не е тук, защото възкръсна, **както рече!**

Елате, вижте мястото, където лежеше Господ и скоро идете да кажете на учениците му, че възкръсна от мъртвите и ето, отхожда преди вас в Галилея и там ще го видите.”- Матей 28:5-7.

Изглежда, че Мария Магдалена се отделила от другите жени и изтичала да каже на Петър и Йоан ( Йоан 20:1,2), докато другите отишли да кажат на другите ученици. След като тя ги напуснала, Исус се явил на другите жени по пътя, казвайки: ( Мат. 28:9,10) „Радвайте се”! И те се приближили, хванали се за краката му и му се поклонили. Тогава Исус им рекъл: „Не бойте се, идете известете на братята ми да идат в Галилея ( техния дом) и там ще ме видят.” Със страх и радост изтичали да съобщят на другите ученици. Със смесени чувства на изненада, недоумение, радост, страх и като цяло- объркани, те едва знаели как да разкажат за странното си и чудесно преживяване. Когато Мария срещнала Петър и Йоан, тя казала тъжно: „ Вдигнали са Господа от гроба и не знаем къде са го положили.”( Йоан 20:2). Другите жени разказали как при гробницата те видели ангели във видение, които им казали, че той е жив (Лука 24:22,23) и как след това срещнали Господа по пътя. ( Мат. 28:8,10).

Очевидно повечето от учениците сметнали разказаното от тях за суеверна възбуда, а Петър и Йоан казали: „Ние ще отидем и видим сами”; и Мария се върнала в гробницата с тях. Всичко , което Петър и Йоан видели било, че тялото го нямало, че погребалният саван бил грижливо сгънат и поставен встрани и че камъкът бил оттъркулен от вратата на гробницата. Така объркани, те се върнали обратно. Мария обаче останала, плачейки. Както плачела, тя се навела и погледнала в гробницата. Там видяла два ангела, които казали:” Жено, защо плачеш?” Тя отговорила: „Защото са взели моят Господ и не зная къде са го положили.” И когато се обърнала,

тя видяла Исус, застанал до нея, но не го познала. Той попитал: „Защо плачеш? Кого търсиш?“ И тя, предполагайки, че това е градинаря, отговорила:” Господине, ако си го взел от тук, кажи ми къде си го оставил и аз ще го прибера.” Тогава, със стария, познат тон, който тя бързо разпознала, той и казал:” Мария!”

Това било достатъчно да затвърди вярата ѝ в твърдението на ангела, че той е възкръснал, което досега изглеждало като сън или празна приказка и в радостта си, тя възкликнала: „**Господарю!**”. Първият ѝ импулс бил да го прегърне и да плаче, но Исус нежно я информирал, че сега тя има да върши много важна мисия, като свидетелства за факта на възкресението му и че тя трябва да разнесе вестта и да утвърди вярата на другите ученици, които били още несигурни и объркани, като ѝ казал: „Не се допирай (гръцки: хаптомай, прегръщам) до мене (не плачи, не проявявай чувствата си сега); защото не съм се още възнесъл при Отца си (ще бъде при вас още малко време): но иди при братята и им кажи: Възнасям се при моя Отец и вашия Отец, при моя Бог и вашия Бог.” (Йоан 20:17) Чрез другите жени, той също изпратил вест, че ще го срещнат в Галилея.

След това той настигнал двама тъжни и объркани ученици, когато отивали от Йерусалим за Емаус и ги запитал за причината за натъжеността им и духовната им отпадналост. ( Лука 24:13-35) Единият от тях отговорил: ” Само ти ли си чужденец в Йерусалим и не знаеш ли какво се случи през тези дни?” Той им казал: „Какви неща?” Те му отвърнали :” За Исус от Назарет, който бе могъщ Пророк в думи и дела пред Бога и целия народ и как първосвещениците и управителите го осъдиха на смърт и го разпнаха, а ние се надявахме, че той е онзи, който ще освободи Израел. Освен всичко това, днес е третият ден откакто стана това.” (

Тук те вероятно си спомнили Йоан 2:19,21,22) „ Да, при това някои от жените измежду нас ни смаяха, като отишли рано сутринта на гроба и не намерили тялото му, дойдоха и казаха, че видели и видение на ангели, които казали, че той бил жив.. И някои от онези, които бяха с нас, отидоха на гроба и намериха всичко така, както казаха жените, но него не видели!”

Не е чудно, че те били объркани. Колко странно изглеждало всичко! Колко особени и вълнуващи били събитията от изминалите няколко дни!

Тогава странникът им изнесъл оживена проповед от пророчества, като им посочил, че онези неща, които ги обезсърчили толкова, били предсказани от пророците за истинския Месия, който преди да може да управлява, благославя и въздигне Израел и целия свят, трябва първо да изкупи със собствения си живот проклятието на смъртта, която дошла върху всички чрез Адам и че след това, възкресен чрез живот и слава от Бог Йехова, Господарят им ще изпълни всичко, което било написано от пророците за по отношение бъдещата му слава и почит, точно както изпълнил пророчествата, които предсказали страданията, унижението и смъртта му. Какъв прекрасен проповедник и каква прекрасна била тази проповед! Тя дала начало на нови идеи и открила нови надежди и очаквания! Когато приближили селото, те започнали да го увещават да остане с тях, защото било на свечеряване и денят превалял. Той останал с тях и когато седнали да вечерят, взел хляб, разчупил го и им го дал. Едва тогава очите им се отворили; и той изчезнал от погледа им.

Те не го разпознали до този момент, въпреки че вървели заедно, говорили и седнали за вечеря. Той не им бил познат по лице, но с

обикновения акт на благославяне и разчупване на хляба по стар познат начин, той затвърдил вярата им в това, което чули по пътя- че той ще бъде възкресен – и че те ще го видят отново.

Тогава двамата възрадовани и изненадани ученици станали и тоз час се върнали в Йерусалим, казвайки си един друг: „Не пламнаха ли сърцата ни в нас, докато разговаряше с нас по пътя и когато ни обясняваше Писанията?“ Пристигайки в Йерусалим, те намерили и другите също възрадовани и казващи: „Господ наистина е възкръснал и се явил на Симон“. А те разказали онова, което станало по пътя и как го разпознали по разчупването на хляба. Вероятно те тази вечер забравили домовете, работа и почти всичко друго, а Мария Магдалена със сълзи на очи от радост казвала: ”Познах го в момента, когато произнесе името ми. Не повярвах на уверението на ангела, че е възкръснал до този момент ”; и другите жени разказвали за прекрасното си преживяване на утринта и как го срещнали по пътя. Тогава Симон разказал за своето преживяване, а тук сега били и двамата други свидетели от Емаус. Какъв изпълнен със събития ден! Не е чудно тогава, че искали да се срещат в първия ден на всяка седмица, за да разговарят по въпроса и да си припомнят всички подробности, свързани с това прекрасно събитие- възкресението на нашия Господ и отново, и отново сърцата им „да горят“.

Докато възбудената и възрадована малка компания били събрани заедно и си разказвали един на друг няколкото преживявания, внезапно сред тях застанал сам Господ Исус (Лука 24:36-49) и казал : „ Мир вам!“. Откъде дошъл той? Всички подобни срещи се провеждали тайно, при затворени врати, поради страх от юдеите ( Йоан 19:20,26), но тук имало внезапно явяване, без видим външен достъп; те били ужасени, предполагайки че виждат дух. Той ги

утешил, казал им да се успокоят и им показал ръцете и краката си, казвайки: „Аз съм, пипнете ме и вижте, защото духът няма плът и кости, както виждате, аз имам.“ И докато те все още не вярвали от радост и се удивлявали, той им казал: „Имате ли тук някакво ядене?“ Те му подали парче печена риба. Той я взел и ял пред тях. Тогава отворил **разбирането им**, „умствените“ им очи и им обяснил Писанията, като им посочил от Закона и пророците, че тези неща трябвало да преминат точно, както било предсказано. Но Тома отсъствал ( Йоан 20:24) и когато другите ученици му казали, че видели Господа, той не повярвал, а казал: „Ако не видя по ръцете му следите от гвоздеите и мушна ръка в раната му, няма да повярвам“.

Изминали осем дни , без други проявления и имали време спокойно да обмислят и разговарят за преживяното в този прекрасен ден. Веднъж, когато учениците били събрани както преди, Исус застанал всред тях, също както през първата вечер, казвайки : „Мир вам!“ ( Йоан 20:26) Този път Тома присъствал и Господ се обърнал към него, като му казал:”Тома, простри насам пръста си и виж ръцете ми и дай ръката си и я сложи в ребрата ми; и не бъди безверен, но вярващ.” По такъв начин, той показал, че знае какво е казал Тома, без той да му го е казал лично, като дал доказателство за възкресението си , за да задоволи Тома. С Радост Тома отвърнал : ”Господ мой и Бог мой!”

След това изглежда изминал твърде дълъг интервал от време, преди да има някакво друго проявление на господното присъствие и учениците, които били галилеяни, започнали да мислят за дома си и за бъдещето; и припомняйки си за Господнята вест от жените, че ще отиде при тях в Галилея, потеглили нататък. Вероятно по пътя, Господ ги срещнал на планината, както разказва Матей. Те

били объркани. Никога не почувствали тази близост, която имали някога с него. Той изглеждал толкова много променен след разпятието си, от това, което бил преди- появявал се и изчезвал по особено време и на особени места. Никога вече не изглеждал като човека Исус Христос. Матей казва : „Те му се покланяха, но някои се съмняваха”. След няколко думи, разменени с тях, Господ „изчезвал „ от погледа им и ги оставял в почуда какво ще се случи след това. Известно време след завръщането им в Галилея, не се случило нищо необикновено и нямало индикации за господнето присъствие. Без съмнение, те са се срещали и са разговаряли за положението и се чудели защо той не им се явява по- често.

Докато очаквали, дните и седмиците им изглеждали дълги. Отдавна те се отказали от обикновените цели на живота, за да следват Господа от място на място, поучавайки се от него и проповядвайки на другите: „Царството небесно приближи” (Мат. 10:5-7) Сега вече те не искали да се върнат към предишния си начин на живот и все пак, как да продължат Божието дело? Те разбирали положението достатъчно ясно, за да знаят, че не могат повече да проповядват, както преди, че царството е наближило, защото целия народ знаел, че техният Господар и Цар бил разпят и никой, освен самите тях, не знаел за възкресението му. Докато всичките единадесет били объркани и загрижени, очакващи нещо, което самите те не знаели какво. Петър казал : „Не трябва да оставаме бездейни: Аз ще се върна пак към рибарството; а другите шест казали: Ние ще направим същото, ще дойдем с тебе.” ( Йоан 21:3). И сигурно останалите също се върнали към старите си занятия.

Кой може да се съмнява, че Господ присъства невидим сред тях много пъти, когато те разговаряли заедно, като направлявал и



ръководел обстоятелствата за тяхно добро? Ако биха имали голям успех и бяха погълнати от работата си, те сигурно щяха да станат негодни за по-висшата служба и все пак ако нямаха успех, това щяло да изглежда като че ли са принудени; така че Господ предприел план, който им бил за урок, какъвто той често преподава на последователите си, а именно, че ако желае може да контролира успеха или неуспеха на усилията им в някаква посока.

Старата рибарска задруга била реорганизирана. Те обединили лодките, мрежите и т.н. и излезли на риболов. Трудили се цяла нощ, не хванали никаква риба и започнали да се обезсърчават. На утринта някакъв странник на брега ги запитал имат ли успех. „Беден улов, нищо не уловихме” – отговорили те. „Опитайте пак”, казал странникът, „хвърлете мрежата от другата страна на лодката,..” „Няма смисъл, страннико, опитахме и двете страни през цялата нощ и ако имаше от едната, щеше да има и от другата, обаче ще опитаме пак и ще видим.” Направили така и имали огромен улов. „Колко странно”, казали някои, но бързият и впечатлителен Йоан изведнъж уловил точната мисъл и казал: „Братя, само Господ може да направи това! Не си ли спомняте изхранването на множеството и т.н.? Онзи на брега трябва да беше Господ и това е друг начин, по който е избрал, за да ни се яви. Не си ли спомняте, че беше така, когато Господ ни повика за първи път? Тогава също се трудихме цяла нощ и не уловихме нищо, докато той не каза : „Изтеглете мрежите си!” ( Лука 5:4-11) Да, сигурно това е Господ, обаче след възкресението му, не можем да го разпознаем по външността му. Сега той се явява в различни форми, но всеки път узнаваме, че е той, посредством някои особени обстоятелства, както това повикване, което ни напомня за някои случаи от предишното ни познанство с него.

А когато слезли на брега, намерили, че Исус имал и хляб, и риба и научили урока, че под негово ръководство, грижа и служение, не ще останат гладни. (Лука 12:29,30) Те не го попитали дали е Господ, защото и в този, както и в други случаи **очите на разбирането** им били отворени и те го познали, не с физическо виждане, но чрез чудо.

Тогава следвайки инструкциите на този възхитителен час, Петър се уверил, че е приет, независимо от отричането му от Господа, за което той се разкаял и плакал. Сега отново научил за любовта на своя Господар и продължаващата привилегия да храни овцете и агънцата им. Ние като че ли чуваме Господ да казва: „Петре, трябва да оставиш рибарството. Някога те повиках да бъдеш ловец на хора и понеже знам, че сърцето ти е още лоялно и ревностно, подновявам поръчението ти да бъдеш ловец на хора.

„ И като яде с тях им заповяда да не напускат Йерусалим, но да очакват обещанието от Отца, което”, казал той, „чухте от мене, защото наистина Йоан Кръстител кръщаваше с вода, но вие ще бъдете кръстени със светия дух не след дълго.” ( Деян. на ап. 1:4) Те дошли в Йерусалим, както били инструктирани и тук, четиридесет дни след възкресението му, той се срещнал и разговарял с тях за последен път. Този път те набрали кураж и го попитали за Царството, което им обещал, казвайки: „ Господи, по кое време ще възстановиш Царството на Израел?” Мисълта за това царство била на първо място в ума на всеки юдеин. Те разбрали, че Израел трябва да бъде пръв народ под ръководството на Месия, но не знаели за дългите времена на езичниците и все още не видели, че главното благословение било отнето от Израел по плът ( Мат. 21:43, Рим. 11:7) и че самите те трябвало да бъдат членове на новия ( духовен) Израел, Царско свещенство и свят народ, чрез който като

Тяло на Христа ще дойде благословение на света. Те все още не разбирали нищо от тези неща, но как биха могли? Те все още не получили Светия дух на осиновяването, но били още под осъждане, защото макар и изкупителната жертва била извършена от изкупителя, тя все още не била формално представена в наша полза в Светая Светих- в самото небе. ( Йоан 7:39)

Затова и нашия Господ не се опитал да им даде обяснителен отговор на въпроса им, но им казал само: „ Не е за вас (сега) да знаете времената и годините, които Отец е положил в своя власт, **но ще получите сила\***, която дойде върху вас Светия Дух и ще бъдете свидетели за мен, както в Йерусалим, така и в цяла Юдея и Самария, и до края на земята.”- Деан. на ап. 1:7,8

Тогава Господ, който вървял с тях, като стигнали Елионската планина, вдигнал ръце, благословил ги и се отделил от тях, като поел нагоре и облак го обвил и скрил от погледа им. ( Лука 24:48-52; Деан. на ап. 1:6-15) Сега те започнали да виждат по- добре Божия план. Господ, който слезнал от небето, се върнал при Отца, който казал, преди да умре, че отишъл да им приготви място и щял да се върне пак, за да ги вземе, отишъл да получи обещаното царство и да се върне (Лука 19:12), а междувременно те трябвало да бъдат негови **свидетели** по цялата земя, за да призват и приготвят народа да го приеме, когато дойде и се прослави сред светиите си и царува като Цар на царете и Господар на господарите. Те видели новата си мисия, в прокламирането на всяко творение идващия от небето Цар „ с всяка власт на небето и земята”, като много по- важна от тази на предишните години, когато възвестявали „ Човека Исус Христос”, когото следвали „Презрения и Отхвърления от хората”. Разбира се , възкресеният им Господ се бил променил, не само в личното си явяване-

появявал се веднъж по един начин и място, а друг път-по различен начин и на друго място, проявявайки „цялата си власт“, но той бил променен също и в състояние или естество. Никога вече той не призовал юдеите, нито им се показал, защото след възкресението му никой не го видял изобщо, освен приятелите и последователите му. Думите му: „Още малко и света **не ме вижда вече**“ били потвърдени по този начин.

Така вярата на апостолите и на ранната Църква била установена с факта на възкресението на нашия Господ. Съмненията им били разсеяни, сърцата- зарадвани и те се завърнали в Йерусалим и продължили в молитва и изучаване на Писанията да очакват осиновяването, обещано от Отца, а даряването им с духовно разбиране и с особени чудотворни дарове на силата, ги направил способни да убеждават истинските израелтяни и да установят Евангелската Църква на Петдесетница. –Деян. на ап. 1:14; 2:1.

\*Тази обещана сила, да се знаят и разбират времената и годините и всичко, което спада към едно правилно свидетелстване е приложимо към цялата Църква- от първия до последния ѝ член; и под ръководството и силата на Светия дух се предвижда храна навреме за всяка черта на плана, за да можем да бъдем негови свидетели дори до края на този век - Сравни Йоан 16:12,13

Въпреки че при Второто си идване, нашият Господ няма да манифестира присъствието си по същия начин, по който направил това през четиридесетте дни след възкресението си, все пак имаме уверението „че братята не ще бъдат в тъмнина“. Нещо повече, в добавка ще имаме помощ, която те не можели да имат, през четиридесетте дни, т.е. „сила от горе“, за да ни води в разбирането

на всяка истина, която може да бъде разбрана и дори, както е обещано, да ни посочи **нещата, които ще дойдат**. От тук следва, че в подходящото време, ще имаме пълно разбиране на начина, времето и съпровождащите обстоятелства на появяването му, които, ако са наблюдавани внимателно, и са забелязани, ще бъдат не по-малко убедителни от доказателствата за възкресението на нашия Господ, дадени на ранната Църква, но от друг вид.

Това, че при Второто си идване нашия Господ **би могъл** да приеме човешка форма и по такъв начин да се яви на хората, както направил на учениците си след възкресението си, не може да има никакво съмнение; не само защото по този начин се явявал в човешка форма през четиридесетте дни, но защото духовни същества в миналото манифестирали силата да се явяват на хората в плът в различни форми. Но подобно проявление не ще бъде в хармония с общата тенденция на Божия план, както и в дисхармония с дадените ни указанията от Писанията във връзка с неговото откриване, както ще видим по-нататък. Вместо това, духовното му Царство ще общува, действа и манифестира присъствието и силата си чрез земни човешки сътрудници. Също както и княза на този свят- Сатан, макар и невидим за хората, упражнява широко влияние в света чрез подчинените си, обладани и контролирани от неговия дух, така че новия Княз на Мира- Господ, ще действа славно и ще проявява присъствието си и силата си чрез човешки същества, подчинени нему, обладани и контролирани от духа му.

С естествените уши и очи не се вижда и чува всичко. „Никой никога не е видял Бога и все пак всички Божии чеда са го видели и знаят и поддържат обещание с него.“ (Йоан 1:18; 5:37; 14:7). Ние **чуваме** Божия повик, нашето „вишно звание“. Ние чуваме Пастира си и

постоянно **гледаме** Исус и **виждаме** наградата, „ венеца на живота”, който той обещава, не чрез естественото зрение и слух, но чрез нашето разбиране. Зрението, което имаме за нашия прославен Господ, като духовен, високо-превъзвишен, славен Цар и Изкупител, с очите на разбирането и вярата е далече по-скъпоценно от зрението, позволено за естественото око преди Петдесетница.

Имало необходимост от явяване на нашия Господ по начина, по който той направил това на учениците си след възкресението. Подобна необходимост не съществува при Второто му идване. Тогава целта му ще бъде по-добре обслужена по различен начин. Фактически, да се яви по такъв начин при Второто си идване, ще бъде във вреда на целта, която трябва да се осъществи тогава. Целта на явяването на учениците си след възкресението, било да ги убеди, че той, който бил мъртъв, е вечно жив; че за да могат да бъдат свидетели на факта на възкресението му ( Лука 24:48), както и това, че свидетелството им може да бъде сигурна основа за вярата за идващите поколения, тъй като никой човек не може да отиде при Бога, да бъде приет и получи осиновяването на светия дух, без **вяра** в Христа. Вярата била необходима не само на тогавашните му ученици, но и за всички от тогава насетне. **Доказателствата** за възкресението и промяната трябвало да бъдат такива, че **естествения човек да може да ги приеме и схване**. След като станали участници на Светия дух и разбрали духовните неща ( Виж 1 Кор. 2:12-16), вече могли да повярват на ангелите в гробницата, че е възкръснал от смъртното състояние, дори ако видеха тялото на човека Христос Исус да лежи все още в гробницата; но не било така преди това – тялото не трябвало да бъде там, за да повярват във възкресението му. След като Светият

дух ги направил способни да различават духовни неща, те могли да повярват на свидетелството на пророците, че Христос трябва да умре, **възкръсне от мъртвите** и да бъде превъзвишен като славен Цар, без да е необходимо да се явява като човек и приема различни тела от плът, като одежда, така че да могат да го пипнат и **видят** че е възкръснал. Всичко това обаче било необходимо както за тях, така и за всички естествени хора. Като вярваме, ние идваме при Бога чрез него и получаваме опрощение на греховете и дух на осиновяване, да разбираме духовни неща.

Дори докато премахвал **естествените** препятствия за вяра, като приемал човешка форма и т.н., нашият Господ **убеждавал** учениците си и ги правел **свидетели** на други, не посредством естественото зрение и осезание, но като разсъждавал с тях от Писанията. „Тогава им отвори умът да разберат Писанията и им рече, че така е писано и така трябва да пострада Христос и да възкръсне от мъртвите на третия ден и да се проповядва в негово име покаяние и прощение на греховете сред всички народи, като се започне от Йерусалим и **вие сте свидетели на това** (Лука 24:45-48). Петър също заявява ясно за тази цел с думите: „Него Бог възкреси го на третия ден и показа го явно – не на всичкия народ, но на нас, предопределените от Бога свидетели, които ядохме и пихме с него наедно, след като възкръсна от мъртвите и повели ни да проповядваме на хората и да свидетелстваме, че той е (възкресения Исус) определения от Бога съдник на живи и мъртви.”- Деан. на ап. 10:40-42.

След възкресението, за нашия Господ било просто въпрос на целесъобразност, какъв начин на появяване на учениците си да избере, за да осъществи целта си най- добре, а именно да направи възкресението и промяната на естеството си известно. Ако се

появил като **огнен пламък**, както ангела се явил на Мойсей в горящия храст ( Изход 3:2), той разбира се можел да разговаря с тях, но доказателство, дадено по такъв начин, не ще бъде така убедително, както метода, който приложил, както към Апостолите, така и към света като цяло, на който те свидетелствали.

Ако се явял в славата на дух, както направил ангела на Даниил ( Дан.10:5-8), славата щяла да бъде по- велика, отколкото свидетелите биха могли да понесат. Те вероятно щели да бъдат толкова разтревожени, че нямало да могат да приемат инструкции от него . На никой, освен на Павел, нашият Господ не се показал по такъв начин и Павел бил толкова обезсилен от проблясъка на славата му, че паднал на земята и бил ослепен от яркостта ѝ, която превъзхождала слънцето по обед.

При изследване метода на явление, приложен от нашия Господ през четиридесетте дни, видяхме, че той ” **си позволил** „ да се яви само на избрани свидетели и то няколко пъти за кратко време. Ако цялото време, през което им се е явявал се вмъкнеше в един ден, вместо на интервали в продължение на четиридесет дни, вероятно щеше да бъде по- малко от дванадесет часа, или една осма от това цяло време. Тъй като това е истина, очевидно е, че той присъствал **невидим** с тях около седемдесет и девет осми от периода от четиридесет дни и дори когато имали **явления**, не бил ( с изключение веднъж на Тома) в точно същата форма, която те познавали толкова отблизо за три години и виждали преди няколко дена. Нито веднъж не е дадено да се разбере, че са го познали по предишните му черти на лицето, нито дори, че е разпознат под една и съща външност, както през другите му явявания.



Мария предположила, че той бил „градинарят“. За двамата, които отивали към Емаус, той бил „странник“. Той бил също странник и за рибарите на Галилейското езеро и за единадесетте от горната стая. При всеки отделен случай, той бил разпознаван по действията си, думите или познатия тон в гласа му.

Когато Тома обяснил, че единствено доказателство, което е адресирано към естественото зрение и допир, ще бъде прието от него, макар че му изпълнил желанието, нашият Господ ласкаво го упрекнал, като му казал: „Защото ме видя, повярва. Блажени онези, които повярват, **без да ме видят**“ ( Йоан 20:27-29). По- силно доказателство било не адресираното към естественото зрение, и по- благословени са онези, които са готови да получат истината, с каквото доказателство Бог е решил да им я даде.

Така той им показал, че сега не само има сила да се явява по различни начини и в различни форми, но също така, че никое от телата, които видели, не било духовното му славно тяло, макар че с явяването си им показал фактите на възкресението и присъствието си. Различните форми и дългите интервали на невидимо присъствие, без външно проявление, направили очевиден факта, че техния Господ и учител бил жив, макар и още невъзнесен при Отца, той бил сега духовно същество и всъщност бил невидим за човешкото око, но със способност да проявява присъствие и сила по различни начини, както му е угодно.\*

---

\*Случаят ,записан в Лука 4:30 не трябва да се разглежда като паралелен случай на явяването и изчезването му след възкресението. Това не било изчезване в смисъл на ставане невидим за народа. То просто било бързо и сръчно движение, с

което той избегнал убийствените намерения на враговете си. Преди да са осъществили техните планове да ги умъртвят, той се обърнал и , преминавайки сред тях, като никой нямал кураж и сила да го закачи, защото часът му още не бил дошъл.

---

Създаването на тяло и облекло, в което им се явявал в стаята, където били събрани, било безспорно доказателство ,че Христос не бил вече човешко същество, въпреки че уверявал учениците си, че тялото, което видели и което Тома докоснал, било истинско тяло от плът и кръв, а не само видение или представа. \*\*Като човешко същество, той не би могъл да влезе в стаята, без да отваря вратата, но като духовно същество можел и незабавно създавал и приемал такова тяло от плът и такова облекло, каквото смятал подходящо за целта му.

Не можем дори за момент да приемем предположението, дадено от някои, че нашият Господ отварял вратата незабелязано, защото описанието е ясно, че той дошъл и застанал между тях, **докато вратите били затворени** – вероятно много грижливо залостени и подпрени „поради страх от юдеите”.- Йоан 20:19,26

Урокът за промененото му естество бил подчертан по- нататък от начина, по който изчезвал. „ Той **изчезна** от погледа им”. Човешкото тяло от плът и кости и т.н. и неговото облекло, което се появило внезапно, докато вратите били затворени, не излезнало от вратата, но просто **изчезнало**, или се разпаднало на същите елементи, от които било създадено преди няколко минути. Той **изчезнал от погледа им** и не бил видян повече от тях, когато плътта, костите и облеклото, с което се явил, изчезнали, без съмнение, той все още бил с тях – невидимо присъстващ и така също повечето от времето през четиридесетте дни.

---

\*\* Нека никой прибързано не предположи, че ние тук следваме спиритизъм, Сведенборгиенизъм или някакъв друг „изъм“. Ние просто следваме и логически свързваме апостолското описание. Ние стриктно отчитаме широкото различие между Библейското учение и подправеното и провъзгласено от Сатан учение Спиритизъм, които различия ще изследваме в следващия том. Тук се задоволяваме да посочим, че Спиритизма засяга общуването между **мъртви** и живи, докато Библията забранява това ( Исаия 8:19) и учи, че подобни общувания, които са **истински** , били извършвани само от духовни същества, като ангели и нашия Господ; но не от нашия Господ, когато бил „ човекът Исус Христос“, нито докато бил мъртъв, но след промяната от възкресението му, когато станал „даващ живот“ или „ оживотворяващо“ духовно същество.

При особени случаи, под специално инструктиране, Бог гарантирал подобна сила и на други духовни същества- ангелите, давайки им възможност да се явяват като хора в тела от плът и кръв, които яли и разговаряли с онези, които инструктирали, също както правел нашия Господ. Виж Битие 18; Съдии 6:11-22; 13:3-20 и коментара за тях в том първи. стр.178 и 180.

Силата, проявена от нашия Господ и ангелите, за които стана дума, да създават и разграждат облеклото, в което се явявали, била също така свръхчовешка, както създаването и разсейването на приетите от тях тела; и телата не били вече техните славни духовни тела, както и дрехите, които носили. Ще припомним, че дрехата и другото облекло, което нашият Изкупител носел, преди разпятието си, били поделени между римските войници и че погребалното облекло било оставено сгънато настрани в гробницата ( Йоан

19:23,24; 20: 5,7), така че дрехите, в които се появявал при споменатите случаи, били специално създадени и били подходящи за всеки отделен случай. Когато например се явил на Мария като градинар, вероятно бил с облекло, каквото носели градинарите.

За да докаже на учениците, че телата в които се явявал нашия Господ били действителни човешки тела, а не измамни, той ял пред тях и ги поканил да го пипнат и видят, че тялото е от плът и кръв, казвайки: „ Защо се боите?... погледнете ръцете и краката ми! Аз съм, пипнете ме и вижте, **защото духа няма плът и кости**, както виждате, аз имам”.

Някои християни извличат много абсурдни заключения от този израз на нашия Господ, като доказателство за истиността на приетото от него тяло от плът и кръв. Те гледат на приетото му тяло като на неговото духовно тяло и заявяват, че духовното тяло е плът и кости, също като човешкото тяло, с изключение на нещо неопределено, което наричат дух, който тече във вените вместо кръв. Те изглежда не зачитат твърдението на нашия Господ, че това не е духовното тяло, защото духовното същество няма плът и кости. Забравят ли те твърдението на Йоан, че „ още не е станало явно какво ще бъдем; но знаем, че когато стане явно, ще бъдем подобни нему, защото ще го видим какъвто е.”? (1Йоан 3:2). Забравят ли те изразителното твърдение на ап. Павел, че „плът и кръв не могат да наследят Божието царство” ? – и по-нататъшното му уверение, че затова всички сънаследници с Христа трябва да” бъдат променени”? ( 1 Кор. 15:50,51)

Много християни имат идеята, че славното духовно тяло на нашият Господ е същото тяло, което било разпято и поставено в гроба на Йосиф Ариматейски. Те очакват, когато видят нашия Господ в слава,

да го разпознаят по белезите от разните, които получил на Голгота. Това е огромна грешка, която ще се докаже при кратко разглеждане: - Първо, то ще докаже, че възкресеното му тяло не е славно или съвършено, а наранено и обезобразено; - Второ, то ще докаже, че не знаем какво е духовно тяло, въпреки твърденията на Апостола;- Трето, ще докаже, че цената на Изкуплението ни, е взета обратно, защото Исус казал: „Ще дам плътта си за живота на света”. Неговата плът, животът му **като човек**, неговата човешка същност били пожертвани за наше Изкупление. И когато отново бил отново вдигнат към живот със силата на Отца, това не било, за да съществува като човек, защото човешкото му съществуване било пожертвано като наша Изкупителна цена и ако тази цена е взета обратно, ние все още ще бъдем под осъждане на смърт, без надежда.

Ние нямаме повече причини да допускаме, че духовното тяло на нашия Господ след възкресението му, е човешко тяло, както и да допускаме, че духовното му тяло преди Първото му идване, било човешко тяло, или че други духовни същества имат човешки тела, защото духът няма плът и кости, както казва ап. Петър, нашият Господ бил „ умъртвен по плът, но оживотворен по дух”.

Човешкото тяло на нашият Господ било обаче вдигнато от гроба по свръхестествен начин, защото ако останеше там, щеше да бъде непреодолимо препятствие за вярата на учениците, които не били още инструктирани в духовните неща- защото „духът не бил даден още”(Йоан 7:39) Не знаем нищо за това, какво станало с него, с изключение на факта, че не ще се разпадне или разложи.( Деян. на ап. 2:27,31). Дали се е разпаднало на газове или е все още запазено някъде, като велико възпоминание на Божията любов, на Христовото подчинение и на нашето Изкупление, никой не знае-

нито такава знание е необходимо. Уверени сме ,че Бог по чудотворен начин скрил тялото на Мойсей ( Второзаконие 34:6, Юда 9) и че като „възпоминание” Бог по чудотворен начин запазил от разложение манната в златната стомна, която била поставена в Ковчега на Завета под светилището в Скинията и била символ на „плътта на нашия Господ”- хлябът от небето, това също знаем. ( Изход 16:20,33; Евреи 9:4, Йоан 6:51-58). Оттук следва, че не ще се изненадаме, ако в Царството Бог покаже на света тялото от плът, излято за всички като откуп за тяхно добро, което не позволил да се разложи, но било съхранено като вечно свидетелство за безкрайна любов и съвършено подчинение. Възможно е най –сетне Йоан 19:37 и Захария 12:10 да имат такова изпълнение. Онези, които крещели :”Разпни го!” може все пак като свидетели да разпознаят тялото, пронизано от копие и наранено от гвоздеите и тръните.

Не следва да се гледа на славното тяло на нашия Господ като на тяло от плът, като не се взима под внимание особените и внезапни явявания през четиридесетте дни, пред-хождащи възнесението му. Как можел толкова внезапно да се появява и да изчезва? Как се е пазел постоянно невидим през четиридесетте дни? И защо при всяко негово появяване, всеки път бил толкова променен, че не можел да бъде разпознат като същият образ, видян в предишния случай или като добре познатия на всички възлюбен преди разпятието му, само няколко дни преди това?

Не трябва просто да се каже, че това са чудеса, защото тогава използването или необходимостта от чудеса щяха да се упоменат. Ако тялото му след възкресението беше от плът и кости и беше същото тяло, което бе разпято, с всичките му черти и следи от рани, защо извършил чудеса, които не само не потвърждавали този факт, но които ,както виждаме, вероятно учат противното? Самият

той не бил повече човек- плът и кости- но духовно същество, което може да се движи като вятъра, така че никой не може да каже от къде е дошъл и накъде отива, но който им се явява с цел да ги инструктира, като човек в различни тела от плът и кости, които създавал и разтварял, както изисквал случая.

Преди разпятието си нашият Господ бил във фамилиарни отношения с учениците си, но след възкресението му, въпреки че ги обичал не по- малко, начинът му на общуване с тях бил порезервиран. Това, без съмнение било, за да им внуши по- ефикасно колко велико и почитано е превъзвишаването му и да вдъхнови подходящо благоговение към личността му и авторитета ѝ. Въпреки че като човек, Исус никога не бил лишен от почит и уважение, чиито заповеди се изпълнявали, но все пак по- голяма резервираност и целесъобразност били необходими след промяната му към Божествено естество. Такава резервираност била винаги подържана от Бог Йехова към творенията му и тя е целесъобразна според обстоятелствата. Тази сдържаност бележи всички срещи на нашият Господ с учениците му след възкресението. Те били много кратки, дори както той казал: "От сега с вас няма много да говоря"- Йоан 14:30.

Онзи, който вярва, че Небесният ни Отец е дух, а не човек, не ще срещне трудност при разбирането, че нашият Господ Исус, който сега е възвишен до Божествено естество и който не е само морално подобие на Бога, но фактически „ **образ на личността на Отца**” и не е вече човек, а духовно същество, което никой човек не е видял, нито може да види без чудо. За хората не е възможно да видят разкритата слава на Господ Исус, както това е така и за Бог Йехова. Помисли за момент, как дори отразената духовна слава подействала на Мойсей и Израел на планината Синай ( Евреи 12:21,

Изход 19; 20:19-21; 33:20-23; 34:29-35).” Гледката била толкова страшна”, страхът толкова смазващ и внушителен,” че Мойсей казал, Аз чрезмерно се страхувах и треперих”. Макар че Мойсей бил укрепен по свръхестествен начин да гледа Божията слава, така че четиридесет дни и четиридесет нощи бил сам с Бога, осенен от неговата слава , без хляб и вода, той получил и записал Божественият закон ( Изход 34:28), все пак, когато пожелал да види Бога лице в лице, му било казано: „Не можеш да видиш лицето ми, защото никой не може да ме види и да живее.” ( Изх. 33:20). Всичко, което Мойсей знаел, било едно **появяване**, представящо Бога и нищо повече не било възможно. Това се съгласува с твърдението на Апостола: „**Никой никога не е видял Бога.**” Той е безсмъртен Цар, невидим, **когато никой човек не е видял, нито може (някога) да види.** 1Тим. 6:15,16. Но че духовните същества могат да виждат Бога, който сам е духовно същество, е ясно заявено.- Матей 18:10.

Ако нашият Господ е още Човека Христос, който „ дал себе си откуп за всички” (1 Тим. 2:5,6)ако е бил умъртвен по плът и бил отново вдигнат в плът и не както Апостола заявява- даващ живот духотогава вместо да бъде превъзвишен над ангелите и всяко име, което се именува на небето и земята, той е още човек. И ако запазва още формата на слуга, която той приел с цел да изпита смърт за всички хора и по този начин е на позиция малко по- долен от ангелите, то той никога не би видял Бог. Но колко неразумен е такъв възглед, когато е разгледан напълно в светлината на апостолското свидетелство. Разгледайте също въпроса и от друга гледна точка, а именно че плътта на нашия Господ, която била прободена и наранена от гвоздеи, копие и корона от тръни и белязана с печал е неговото славно духовно тяло и ако белезите му



от раните и човешките му черти са част от превъзвешения Бог, то той ще бъде далеч от това да бъде прекрасен, дори ако обичаме раните, понесени за нас. И ако по такъв начин той носи несъвършено, белязано с рани тяло и ние бъдем **подобни нему**, не означава ли това, че Апостолите и светиите, които били разпяти, обезглавявани, убивани с камъни, погребани, нарязани на късове и разкъсвани от зверове, както и онези, които загинали при злополука, всеки по същия начин ще носи белезите и повредите от рани? А при тази гледка не би ли представлявало небето една твърде ужасна гледка- за цяла вечност? Случаят обаче не е такъв и никой не може дълго да поддържа толкова неразумен и небиблейски възглед. Духовните същества са съвършени във всяка своя частица, а Апостола напомня, че Църквата, онези, които са наследници на небесата или духовна слава и почит, ако и да са посети ( в смърт) в слабост (с белези от рани и др.) са възкресени в сила; въпреки че е посято в без почест ( със следи от грижи, печал и др.), са възкресени в слава; въпреки че е посято естествено тяло( буквално „животинско тяло“), ще бъде възкресено в духовно тяло и че както сме приели образа на земен баща, ще приемем образа на Небесния Господ (1 Коринтяни 15:42-51). Заради нас, нашият Господ Исус също приел образ на земен за малко, за да ни изкупи, но при възкресението си, той станал небесен Господ ( Римляни 14:9), а ние, ако сме верни, ще приемем скоро образа на Небесния Господ (духовни тела), ако и сега да носим още образа на земния Господ- Адам (човешки тела).

Спомни си случаят с Павел. За да бъде един от Апостолите, той трябвало да бъде **свидетел**, трябвало да види нашия Господ след възкресението му. Той не бил сред тези, които видели проявленията на възкресението и присъствието му през

четиридесетте дни,но му било дадено особено съзиране на нашия Господ. Но той го видял не както другите- не забулен в плът и дрехи от различен вид. А най- беглия поглед към разкритата славна личност на нашия Господ, станал причина той да падне на земята, заслепен от „славата, надхвърляща слънцето по обед“, от която слепота, за да възстанови поне от части зрението си, се изисквало чудо.( Деян. 9:17,18) Не видял ли Павел нашия Господ, както е, “духовно същество”? А не се ли явявал през четиридесетте дни нашия Господ какъвто **е бил**, т.е., какъвто бил преди за особената си цел и причина, както вече бе посочено. Няма място за съмнение в това. Но нашият Господ имал причина да се яви на Павел по такъв начин, също както имал и друга цел, когато се явявал по друг начин на другите. Тази цел посочва Павел като казва: „А най- после от всички се яви и на мен- като някой, **роден преди определеното време** (1 Кор. 15:8 –буквален превод). Както възкресението на нашия Господ било негово **рождение** от мъртвите към пълно съвършенство на духовно същество ( Колосяни 1:18, Римляни 8:29), така за възкресението на Църквата, тялото на Христа, тук и навсякъде, се говори като за рождение. При нашето раждане или възкръсване като духовни същества, ще видим Господа „както е“, точно както Павел го е видял; но бидейки променени или родени тогава,ние не ще паднем, нито ще бъдем ослепени от славната личност на нашия Господ. Твърдението на ап. Павел означава, че той го видял, както и ние ще го видим- „както е“: той го е видял, както цялото Тяло на Христа ще го види, но не преди определеното време и преди да бъде роден от мъртвите, и затова да бъде възможно да устои – така и както е всеки един роден в определеното време, ще го види.

Слизацият от планината Мойсей, за да съобщи на Израел Закона на Завета, бил образ на най- великия Законодател и посредник на Новия Завет, който при Второто си явление ще дойде да управлява и благославя света. Затова Мойсей изобразява цялата Църква, на която нашият Господ е Глава. Лицето на Мойсей светело, затова народът не можел да го гледа и затова той трябвало да се забули, като образ на духовната слава на Христа, една илюстрация на въпроса, който разглеждаме сега. Христос има реална слава и светлина и е образ на личността на Отца и ние ще бъдем като него и никой човек не ще може да види тази слава. От тук следва, че каквото и проявление да има към света Законодателя, докато не се открие славата на нашия Господ, славата на духовните личности не ще може да се види. Те ще говорят през покривалото. Всъщност покривалото на Мойсей означавало това- Изход 34:30-33.

Когато изучаваме въпроса внимателно, ще признаваме все повече и повече Божествената мъдрост, проявена в начина на откриване възкресението на нашия Господ на Апостолите, за да бъдат подходящо задоволени и действителни свидетели, а кротките от света да могат да приемат свидетелството им и повярват, че Бог възкресил нашия Господ от мъртвите- за да го признаят като онзи, който бил мъртъв, но сега е жив завинаги и като повярват, да отидат при Бога чрез Него. А когато го разглеждаме под ръководството на Светия дух на Истината, умовете ни се просветляват и ние не го виждаме като човека Исус Христос, но като Господ на слава и сила, участник в божественото естество. И ние го знаем като такъв, за чието идване и Царство копняла Църквата и се молила толкова ревностно. Никой, който правилно признава великото му превъзвисяние, не може да очаква при Второто му идване човека Исус Христос в тяло от плът, приготвено

за жертва и **отдадено** на смърт за наше Изкупление, нито би трябвало да очакваме, че при Второто си идване той ще се „яви“ или **покаже** в различни форми от плът и кости на света, което било нужно за различните **свидетели**, но сега не е така. Както ще видим, той ще прояви Второто си присъствие твърде различно.

От това, което видяхме относно духовните същества и проявленията им в минало време е очевидно, че нашия Господ не ще се появи при Второто си идване като отвори очите на хората, за да видят славата му, както направил с Павел и Даниил, нито като приеме човешко тяло, защото това би противоречало на Плана, открит в словото му. Ефекта от явяването му в слава за света, като по чудотворен начин отвори очите на хората да го видят, почти ще ги парализира с удивителното зрелище; докато ако се яви **като човек**, ще бъде понижаване на високия стандарт и по-недостойно от истинското оценяване на божественото естество и форма. Както изглежда, никой от двата начина на явяване не е необходим или препоръчителен сега, затова не можем да предполагаме, че някой от тези методи ще бъде приложен.

Напротив, не трябва да очакваме, че Христос ще се появи на човечеството в плът по същия начин, както когато нашия Господ бил „направен плът“ и се населил сред хората. Бог бил проявен в неговата плът, когато човешката природа е съвършена и в хармония с Бога, тогава е Божие подобие в плът. Оттук следва, че първоначалния съвършен Адам бил божие подобие и съвършения човек. Исус Христос също бил такъв, затова могъл да каже на ученика Филип, който искал да **види** Отца: „Който е видял мене, видял е Отца“- видял е Божието подобие в плът- „Бог проявен в плът“.

Така че същото се отнася за човечеството като цяло, когато членовете му се завърнат постепенно към изгубения от дълго време образ на Бога, ще бъдат образ и подобие в плът на Отца и Христа в самото начало на Хилядолетието. Както видяхме, ще има примери на съвършено мъжество пред света( том. I Стр.287-293): Авраам, Исаак, Яков и светите пророци, вече опитани и одобрени, ще бъдат „ князе” сред хората, изразители и представители на невидимото духовно Царство. В тях Христос ще се прояви **в плътта им**- както Отец бил проявен в плътта му и когато „нечия воля” достига съвършенство и влиза в пълна хармония с волята на Христа, всеки ще бъде образ на Бога и Христа и Христос ще бъде проявен във всеки един от тях.

Поради това, че бил създаден според божия морален образ, съвършения човек, посветен напълно, ще може да приеме напълно светия дух и божие слово, а прославената Църква ще го ръководи. Без съмнение също с видения и преки откровения, обикновеното общуване между духовното царство и земните представители ще бъде по- свободно, отколкото подобни комуникации от преди- по- свободно от комуникациите в Еден, преди греха да въведе осъждане и отделяне от Божията милост и общуване.

Тогава нищо, било то по разум или от Писанията, не потвърждава, че нашия Господ при Второто си идване ще се появи в различни тела от плът и кости. Такава процедура не е необходима и това се вижда от успеха на сатанинското царство, което действа чрез човешки същества, като свои агенти. Онези, които участвуват в духа на злото и греха, представят по- пълно великия невидим княз. По такъв начин той е проявен в плътта им, въпреки че само е духовно същество, невидимо за хората.

„ Промененият „ Христос направил участниците на Божественото естество да бъдат духовни същества, също както Сатан е също невидим за хората. Действията им ще бъдат подобни по начин, но коренно противоположни по характер и резултат. Почитните агенти не ще са обвързани и направени роби, поради незнание и слабост, както са повечето от служителите на Сатан, но ще бъдат направени съвършени и „ наистина свободни“, ще действат интелигентно и хармонично, по избор и любов, а постовете им ще бъдат наградата за праведност.

Присъствието на нашия Господ ще се прояви за **света** чрез показ на „сила и голяма слава“, обаче не само за естественото зрение, но и за очите на разбирането им, когато се отворят за възприемане на големите промени, които ще предизвика новият Управител. Неговото присъствие и справедлив авторитет ще бъдат признати, както в наказанията, така и в благословенията, които ще потекат към човечеството от неговото царуване.

Отдавна се вярва, че нещастията и злините идват като наказание върху тези, които вършат зло. Това привидно изглеждало да е естествен и подходящ закон, който хората като цяло приемали, мислейки, че така трябва да бъде, макар че всъщност не е така. Все пак неопровержимите факти на преживяното се съгласуват с Библията, че в миналото добрите били тези, които най- често страдали от нещастия и преследване (2 Тим.3:12). Но в „Скръбният ден“, периода от четиридесет години, през които ще се въведе царуването на Месия, този ред ще започне да действа в обратна посока. В този ден злите сили ще бъдат свалени от власт и правдата- установена чрез плавен процес; бързо ще се даде съответна отплата на вършителите на зло, а благословения на тези, които вършат добро: „скръб и неволя на всяка човешка душа, която

върши зло... , а слава, почест и мир на всеки, който върши добро” ..” но с упорството си и непокаяното си сърце ти трупаш на себе си гняв за деня на гнева, когато се открие праведния съд на Бога, който ще въздаде на всеки според делата му.” (Рим 2:9,10,6,5)

И тъй като понастоящем има толкова много зло, обръщането на нещата първоначално ще бъде много тежко, като ще предизвика „Време на скръб, каквато не е бивала, откак съществува народ на земята.” По такъв начин в отмъщение, скръб и гняв, Бог ще открие върху народите на света факта на промяна на диспенсаците и управителите. По този начин , „ когато Божиите постановления са на земята, жителите на света ще научат правда”(Исая 26: 5-11) Те ще научат, че под управлението на новия ред на нещата, вършещите добро ще бъдат възвишени, а вършещите зло-обуздани и наказани. За ясно пророческо свидетелство на това Царство и действието му за добро на смирените, праведните, нуждаещите се, потиснатите и за свалянето на монополите и всяка несправедлива потисническа система и като цяло за уравниване на човешките дела, чети внимателно Псалми 72:1-19; 37:1-14.

По такъв начин нашият Цар ще се открива постепенно: някои ще различат новия водач по-рано от други, но в края на краищата „ ще го види (гръцки „хорао”- схване)всяко око” (Откр.1:7) Но „Той идва с облаците” и докато облаците на скръбта са тежки и тъмни, когато планините (царствата на този свят) треперят и падат, а земята (организираното общество) започне да се поклаща, разгражда, стопява, някои ще започнат да разбират, че онова, което прокламираме сега е близо- че Великият ден на Бог Йехова е дошъл, че предсказания ден на скръб и гняв върху народите започва и че Помазаникът на Бог Йехова взима голямата си сила и започва делото си по полагане справедливостта за мерило и

правдата за правило (Исая 28:17) „Той трябва да царува докле” **свали** всички авторитети и закони на земята, които са противоположни на Онзи, който контролира небето!

С нарастването на скръбта, хората ще потърсят, но напразно закрила в „ямите” и пещерите на големите скали и крепости на обществото ( Свободно Масонство, Самотно приятелство, професионални съюзи и гилдии, тръстове и всички асоциации-светски и религиозни) и в планините ( правителствата) на земята, казвайки: „Паднете (запазете, покрийте) върху\* нас и скрийте ни от лицето на седящия на престола и от гнева на Агнето, защото дойде големият ден на неговия гняв и кой може да устои” (Откр. 6:15-17)

Идолопоклонството към парите, по което цял свят е подлудял и което заема толкова важно място в скръбта като причина не само за тревога за натрупването им, но също и за запазването им, ще бъде напълно премахнато, както е посочено в Исая 2:8-21; Йезекиил 7:17-19.

Великият ден на скръбта ще бъде разпознат и от бурята му всеки ще търси защита, въпреки че малцина ще разпознаят присъдите на Бог като резултат от неговото присъствие, установяване на неговата власт и изпълнение на законите му. В края на краищата, всички ще разпознаят ( „**видят**”) Царят на славата; и тогава всички , които обичат правдата, ще са щастливи да се подчинят и съобразят напълно с неговите справедливи изисквания.

Тогава ще бъде време за възмездие върху всички, които чрез измама или сила, понякога в името на закона и под санкциите му, са присвоили несправедливо правата или собствеността на другите. Както видяхме, възмездието ще дойде **от** Бога **чрез** въздигане



\*Гръцката дума „епи“, която е употребена тук се превежда обикновено „на“, но има също така значение „върху“ и „над“, така е и преведена тук. Изразена е в смисъл на запазване, на унищожение. Общоприетия възглед за този пасаж, че учи злите хора да имат достатъчно вяра, за да се молят буквалните планини да паднат, е абсурден. Реалното изпълнение е вече в началото си. Великите, богатите и не бедните, търсят вече закрила в тъмнеещата буря на скръбта, която всички виждат, че приближава.

на народните маси. В нещастията, те не ще искат се разделят нито с един долар, нито с един акър или присвоено право или положение, на което те дълго са се радвали и дълго не име било оспорвано. Все пак, виждайки приближаващото възмездие, мнозина ще потърсят закрила на силните на деня организации- цивилни, социални, религиозни – да подпомагат и закрилят интересите им, тъй като чувстват, че ако са сами, ще паднат. Но тези организации не ще могат да ги спасят в Деня на Божия гняв. Приближаващият се конфликт и възмездие ще причинят във всички земни племена плач, защото ще бъде време на скръб, каквато не е бивала, откакто съществува народ на земята, нито ще има пак такава. „И поради Него“ те ще се оплакват, защото съдбите му по естествен път причиняват голяма скръб, защото Бог излезнал да поклати ужасно земята и унищожи покварата ѝ.( Исаия 2:21) Присъдите и скръбта ще достигнат толкова на далече, че никой не ще ги избегне. В края на краищата всяко око ще схване промяната и ще признае, че Бог царува. Скръбта би могло да бъде намалена като това спомогне на хората да видят и да започнат бързо да действат според принципите на справедливостта, като игнорират и оставят всички несправедливи привилегии в миналото, но себелюбието им не ще

позволи това, докато не избухне скръбта и премахне гордите, смири силните и издигне кротките.

Но Великият ден на скръбта не ще приключи с това – не, преди да бъдат стрити на прах и премахнати напълно езическите царства,, та да не се намери място за тях( 1915 г., както е посочено в предната глава); не, преди да бъде премахнат великия Вавилон и влиянието му над света да бъде напълно прекратено, за да разберат човешките маси истинското състояние на нещата. Тогава ще видят, че Голямата скръб, през която преминали, била символично наречена „ Битка на великият ден на Всемогъщия Бог” (Откр. 16:14); че пропорционално на тяхното подпомагане на грешки и несправедливостта, те са се били срещу силите на Новата империя и новият Управител на земята; и че пропорционално на колкото подпомагали с език, перо или ръце влиянието и значението на правдата и истината във всеки нейн аспект, то те са се сражавали на страната на Бога.

Някои ще научат значението на скръбта по- бързо от други, защото са по-податливи на обучение. И през цялото време на скръбта, в света ще бъдат тези, които ще свидетелстват за божията цел, за явявайки Господното присъствие и установяване на царството му, което е в опозиция на силите на тъмнината- реалните причинители на скръбта и на клатещото се общество, показващо че тези, които се противопоставят на истината и справедливостта, са врагове на новото царство и ако не се предадат бързо, ще трябва да понесат позорно поражение. Все пак широките маси ще бъдат невнимателни към мъдрия съвет, както винаги, докато напълно се смирят под желязното ръководство на Царството, като накрая ще разберат глупостта на поведението си.

Истинският учител и носител на светлина ( Матей 5:14), истинската Църква, Тялото на Христа, не ще бъде оставена в тъмнина и ще научи за присъствието на нейния Господ по проявяване на неговия гняв и сила , както и светът ще научи за това. За нейното просвещение са осигурени специални средства. Чрез сигурното слово на пророчеството, което сияе като светлината на тъмно място, тя е ясно и точно информирана какво точно да очаква. ( 2 Петр. 1:19). Чрез пророческото слово, тя не само ще е защитена от обезкуражаване, но и ще бъде подпомогната да преодолее препятствията, примките и препъващите камъни, които ще са толкова много в „ денят на злото“, като така остане одобрена от Бога, но ще бъде носител на светлина и инструктор на света. На Църквата е дадена възможност да изтъкне пред света причините за скръбта, да възвести присъствието на новия Управител, да обяви политиката, плана и предмета на новата диспензация и да инструктира света по въпроса за най- мъдрия курс, който трябва да се следва, оглед на тези неща. И въпреки че хората не ще обърнат внимание на предупрежденията, докато урокът по подчинение не им бъде наложен от скръбта, като чрез нея те ще бъдат подпомогнати да научат този урок. Исая 52:7 се отнася до мисията на „краката“ или последните членове на Църквата, които ще възвестяват върху планините (царствата), **че царуването на Христа започна.**

## **ПРИВИДНО КОНФЛИКТНИ ПИСАНИЯ**

Има някои твърдения в Писанията, отнасящи се до начина на завръщане на нашия Господ и явяването му, които , когато бъдат

изследвани критично, изглежда си противоречат, а без съмнение, в продължение на столетия, те служели на Божията цел да скрият истината до определеното време за разбирането им, дори тогава не от всички, освен от специалната класа посветени, за които били предназначени.

Например нашият Господ казва: „Ето, ида като крадец“; и „ както в дните на Ноеви, така ще бъде и в дните на Сина Человечески ( в дните на присъствието му)- хората ядяха, пиеха, женеха се и се омъжваха и така не усетиха кога дойде Потопа“, „ И попитан от фарисеите кога ще дойде Царството Божие, отговори им и рече: „ Царството Божие няма да дойде така, че да се забелязва“-Откр. 16:15; Лука 17:26,27,20;Матей 24:38,39.

Тези писания ясно заявяват и илюстрират начина на идване на нашия Господ. Те посочват, че той ще присъства невидим, извършвайки дело, за което света за известно време ще бъде напълно в неведение. Затова неговото пристигане трябва да стане по тих начин, незабележимо и изцяло непознато на света, също като „крадец“, който идва без шум или други проявления, за да не привлече вниманието. Както в дните на Ной, светът продължавал да живее, както обикновено, с ни най- малко смущение, без и най-малка вяра в проповедите на Ной във връзка с идващия потоп, така и в ранната част на Деня Божий, светът, без никаква вяра в оповестяването на Исусовото присъствие и предстоящата скръб, ще продължи да живее, както обикновено, не обръщайки внимание на подобни проповеди, докато в Големия потоп на скръбта, стария свят- старият ред на нещата- пропадне и отmine, подготвяйки пълното установяване на новия ред, Божието Царство под целите небеса- „ Както в дните на Ной, подобно ще бъде в дните ( на присъствието) на Сина Человечески”

От друга страна намираме писания, които на пръв поглед изглеждат, са в пряко противоречие с тях. Например: „ Понеже сам Господ ще слезе с **повеление, с глас** на Арахангел и **тръба Божия**”- „ Когато се яви Господ Исус от небето с ангелите на своята сила, в огън пламенен, да даде отмъщение на тези, които не познават Бога и които не се покоряват на Евангелието на Господа нашего Исуса Христа”- „ И ще видят ( света) Сина Человечески, че иде с облаците небесни, със сила и слава голяма” –„ ето, иде с облаците и **ще го види всяко око.**”- 1 Сол. 4:16; 2 Сол. 1:7,8; Матей 24:30; Откр. 1:7.

Като търсачи на истината, ние ще лъжем , в предвид на тези пасажии, че **повечето** от тях облагодетелствуват някакво гледище, което сме склонни да предпочитаме и след това да игнорираме другите. Докато не си съставим възглед по въпроса, при който всяко библейско твърдение не намери разумно представяне, не ще се чувстваме сигурни, че имаме истината по въпроса. Едно божие твърдение е толкова истинно и толкова твърдо основание за вяра, както и сто. Би било по- разумно да търсим хармонично разбиране, отколкото да идваме до заключение или възприемем теория, основана на едностранчиво обяснение и по такъв начин измамим себе си и другите.

Обикновено християните не правят усилие да хармонизират тези твърдения и затова идеите им са едностранчиви и неточни. Последната група твърдения е също така позитивна, както първата и очевидно учи точно противоположното на тих, незабележителен начин на идване на нашия Господ и присъствие. В добавка към тези твърдения, се обръщаме към две други илюстрации на начина на идването му, а именно: „ Този Исус, който се възнесе от вас на небето, **ще дойде тъй, както го видяхме** да отхожда на небето” и „ както светкавицата проблясва от изток до запад, така ще бъде и

идването на Сина Человечески” ( Деян. на ап. 1:11; Матей 24:27). За да се достигне до правилното заключение, те трябва също да се вземат под внимание.

При разглеждане на въпроса трябва да отбележим, че докато нашия Господ твърдял, като положителен факт, че Царството му ще бъде установено без външна показност и че идването му и присъствието му би било „ като крадец”, което изисква внимателно наблюдение да се разбере и разпознае, а горните текстове, цитиращи външна, видима показност са **на високо символичен език**, с изключение на този, който казва, че той ще дойде по същия начин, по който си е отишъл. Символичното трябва винаги да води до по- ясно обяснение, по- буквално твърдение, доколкото символичния им характер се признава. Всеки път, когато буквалното обяснение насилва разума и така също поставя пасажа в пряк антагонизъм към **ясните твърдения** на Писанието, такъв пасаж трябва да се разгледа като образен, а обяснението му като символ, за да бъде видян в хармония с очевидно асни и буквални пасажи и с главния характер и предмет на открития план. Като признаваме и по такъв начин обясняваме символите, в този случай се появява прекрасната хармония на всички твърдения. Нека сега ги разгледаме и видим как практически те се съгласуват с твърденията, които не са символични.

„А сам Господ ще слезе от небето с повеление, **с глас на Арахангел и с тръба Божия**”(1 Сол 4:16). Споменатата тук тръба съответства по всичко на същите образи, използвани в Откровение 11:15-19: „ И седмият ангел затръби и настанаха **гласове** големи на небето, които казваха: „ Царствата световни станаха царства на Господа нашего и на Христа негов и ще царува во веки веков... и езичниците се разгневиха и дойде тоя гняв и времето на мъртвите да се съдят”

и т.н. Същите събития се споменават и в Данииловото пророчество: „ И в това време ще се подигне Михаил ( Христос), Великият княз, стоящия ( приел контрол)... И ще бъде време на скръб, каквато никога не е бивала, откак е народ съществува... И много от спящите в пръстта ще се събудят”. А Павел споменава, добавяйки за гласове и тръба твърдението: „И мъртвите с Христа ще възкръснат първи”( 2 Тим. 4:1). По- нататък той заявява, че Христос ще съди живите и мъртвите при явяването си, в Царството си,а започването на съда на живите нации навсякъде е описано като най- великото време на скръб, което някога света познавал. –Даниил 12:1.

По такъв начин Павел, Йоан и Даниил очевидно говорят за същото време, времето на явяване на нашия Господ и установяване Царството му всред Великото време на Скръб и събитията, които го предхождат и въвеждат. Същият резултат е посочен от всеки един писател, че Времето на Скръб следва установяването на Михаил, гласовете и тръбата, а именно: скръб и гняв върху народите и възкресение на мъртвите. След това забележи използвания образ:

„ **С вик**”- гръцката дума, която тук е преведена „ вик” е **келеузма**, която означава вик на **окуражаване**. Под „вик” се подразбира публична вест- определена за ушите, не за малцина, а за смесено множество. Обикновено вика е определен или да тревожи и ужасява, или да помага и окуражава. Или той може да има един ефект върху една класа и друг ефект- върху друга класа, според обстоятелствата и условията.

Аспектът на световните дела през изминалите петнадесет години, съответства поразително на този символ в изблиците на широкосветовно окуражаване на всички хора да се пробудят в посока техните права и привилегии и разгледат взаимните си

отношения, принципите , на които те са основани и целите, които те трябва да постигнат. Къде по лицето на земята има цивилизован народ, който не е чул вика и не е повлиян от него?! В последните няколко години целият цивилизован свят изучавал политическа икономика, граждански права и свободи, както никога преди в анализите на историята; хората се окуражават едни други и окуражени, както никога преди основно изучават тези въпроси. Окуражителният вик, започнал с нарастване знанието сред хората, вече е обиколил земята и поради неговото влияние хората се обединява, окуражават и подпомагат от умни и гениални хора да се борят и воюват за едновременно реални и въображаеми права, като пропорционално на растежа и умножаване на организациите, викът им става все по- силен и продължителен и постепенно има за резултат предсказаното време на Скръб, безредие на нациите. Този резултат е живо описан от Пророка: „ Глас на множества върху горите ( царствата) като на голям народ. Метежен глас от царствата на народите, събрани заедно: Господ на Силите преглежда войнството си за бой”. Ис.13.:4

„Гласът на Арахангел” е друг удивителен символ от подобна важност. Името „ Арахангел”обозначава **главен вестител**, а нашият помазан Господ, сам е главен вестител на Бог Йехова-„Вестителят на Завета” ( Малахия 3:1). Даниил говори за същия персонаж като го нарича Михаил, чието име означава, **който е като Бог** – подходящо име за оня, който е „самият образ на личността на Отца” и представител на неговия авторитет и сила. Гласът на Арахангела представлява авторитета и командата на Христа. Този символ представлява Христа, който взима властта и започва царуването си с издаване на заповеди, обявяващи промяната на диспенсацията, посредством налагане законите на Царството си.



Същата мисъл е различно изразена от Даниил, който казва: „Тогава Михаил, великия княз ще се **въздигне**”, това означава приемане на власт, даване на заповеди. Виж „ **става**” в Исая 2:19-21. Друга илюстрация на този символ е от Давид, който казва пророчески за Христа: „ Издигна гласа си и земята се стопи”. Великото време на скръб ще бъде ускорено и земята (организираното общество) ще се стопи или разпадне при промяната на администрацията, която ще започне да действа, когато новият Цар издигне глас да заповядва. При неговата заповед, погрешните системи – граждански, религиозни и социални, трябва да паднат, колкото и стари, твърдо устроени и укрепени да са те. Мечът, който излиза от устата му, ще направи поражение. Истината по всеки въпрос и във всички различни аспекти, ще съди хората и под Неговата сила и власт ще причинява прекатурване на злото във всичките му хиляди на брой форми.

„**Тръба Божия**”- на мнозина се струва безсмислено да поддържат идеята, че тази тръба ще бъде буквален, въздушен звук. Ще се види, че това е неразумно очакване, когато се разбере, че Павел тук говори за това, което е обозначено в „ Откровение” като ”седма тръба”, „последната тръба” в **серията** символични тръби.( Откр. 11:15; 1 Кор. 15:52). Доказателството, че всичко това се отнася за същата тръба, се намира в записа на събитията, свързани с всяка от тях. Павел споменава възкресението и установяването на Божието Царство,като свързани с ”Божията тръба”,а в „Откровение”се споменава същото, дори с по-големи подробности. Правилността да се нарече „последна” или” седма тръба”,”Божия тръба” е също очевидно, когато си спомним, че събитията, споменати при предишните шест тръби на Откровението се отнасят до човешки работи,докато седмата се отнася специално към Божието дело и

обхваща” Божия Ден”, тъй като шестте предишни тръби били символи. Това обикновено е признато от коментаторите и изучаващите, които излагат това твърдение, като разглеждат Откровението- би било насилване на разума и здравия разсъдък, да се очаква седмата, последната от серията, да бъде буквално чуващ се звук. И не само това- то не ще бъде в хармония с общите методи на нашия Господ, както и твърденията от Писанията, които сочат **секретността** на идването му- защото крадец никога не надува тръба, за да извести за идването си.

Седемте тръби на откровението-всички те са символични и представляват седем големи периода от време и събитията им. Разглеждането им оставяме за следващия том. Тук се задоволяваме да кажем, че днес се намираме всред самите събития, които отбелязват звученето на седмата тръба. Силните гласове, нарастващото знание, разгневените народи и т.н., взети във връзка с време- пророчествата установяват това като факт. Много събития все още не се разчуват преди седмата тръба или последната тръба да преустанови звучението си, като например възнаграждението на светиите и пророците, възкресението на всички мъртви и т.н. фактически то покрива целият период на Хилядогодишното царуване на Христа, както е посочено от събитията, които ще се разчуют от нейното звучене. –Откр. 10:7; 11:15-18.

По такъв начин откриваме, че „вика”, „ глас на Арахангел” и „ **Божията тръба**” са символи и са в процес на изпълнение сега. Отбележете също факта, че всяко от трите пророчества, към които току- що се обърнахме ( Даниил 12:1; Откровение 11:15; 1 Сол. 4:16) обявяват **присъствието** на нашия Господ, по време, когато споменатите събития се разчуют. Те били предсказани с цел да

посочат начина, по който **невидимото присъствие** на нашия Господ ще се прояви към онези, които имат вяра в думите на пророчеството. Павел казва : „ Господ **ще слезе** с ( буквално „в” или „**чрез**”) вик, глас, тръба и т.н.; Йоан казва, че световните царства стават негови, през времето на тези събития; и Даниил казва: „ По онова време Михаил, Великият Княз ще застане ( ще присъства) и ще вземе голямата си сила, затова ако можем да разпознаем вика, гласовете и звученето на голямата тръба, ние ще трябва да ги приемем като знаци, не че нашият Господ скоро ще дойде, а по-скоро че е дошъл и сега присъства и че жътвата- събирането на пшеницата и изгарянето на плевелите е вече в действие. Скоро ще видим, че това в изобилие е доказано от пророчествата за време. Все още не с естественото зрение можем да различим неговото присъствие и дело, а само с очите на вярата чрез сигурното слово на пророчеството.

Ето друг факт, който не трябва да се отминава, а именно, че „вика”, „ Гласът на Арахангел” и „ Божията тръба”, както бяха по- горе обяснени, всички те са средства за осъществяване делото по жътвата на Евангелския век. Ето защо ако видим не само значението на тези символи, но и предсказаните **результати**, които са станали, имаме допълнително доказателство, че сме обяснили правилно символите и че сега се намираме в периода, наречен „жътва”, в който Евангелския век и Хилядогодишния век се свързват- единият завършва, а другият започва. Мнозина не се нуждаят от помощ при очертаване **разделянето**, което сега е в ход между истински посветените и обикновените номинални християни. Мнозина могат да видят символичният огън, който е почти подпален и могат да различат „вика” на хората, заповедта на новия Цар Емануил и събитията, наречени „ седмата тръба”, както и

„облаците“ на скръбта, в които идва нашият Господ и чрез която и през която скръб ще се прояви властта му, подчинявайки всичко на себе си.

Ние вече ( том I стр.237) обърнахме внимание на факта, че признаването на делото по жътвата в действителен прогрес е доказателство за присъствието на нашия Господ, тъй като той заявил, че ще бъде Главен Жътвар и ръководител на цялото дело и че това ще бъде първата му работа: „ И видях, и ето облак бял и на облака седеше един подобен на Син Человечески и имаше на главата си златен венец и в ръката си сѐрп остѐр...и онзи, който седеше на облака положи сѐрпа си на земята и пожъната биде земята“- „ И **във времето** на жътвата, ще река на жътварите, съберете“ и т.н. ( Откр. 14:14,16; Матей 13:30) Жътвата ще обхване четиридесет години за пълното ѝ осъществяване и ще завърши в 1914 г. Различните черти ще се осъществят постепенно, но всичките нейни дни са „ Дни на Човешкия Син“- дни на присъствие и власт на нашия Господ, което накрая ще бъде признато от всички, но отначало само от класата, определена от Апостола- „ Вие, братя, не сте в тъмнина“.

**„В огън пламенен“** – Следващите от тези символични изказвания могат лесно да бъдат разбрани, ако значението на символите огън и др. , които вече бяха обяснени, се помнят. Ние четем: „ Когато се яви Господ Исус от небето с ангелите на своята сила, в огън пламенен да даде отмъщение на онези, които не познават Бога и които не се покоряват на Евангелието на нашия Господ Исус Христос, които ще понесат наказание вечна погибел“- 2 Сол. 1:8.

Изразявайки се буквално, разбираме това да означава, че в неговия Ден (Хилядогодишния век) присъствието на нашия Господ ще се

открие или прояви за света от позицията на духовен контрол („небето“) в гняв и наказание на злото и злите. Това ще бъде унищожителен гняв, както е посочено от символа- **огън**, и не ще остави ни корен, ни клон на злите системи, грешки, потисничество, или самоволни грешници, а всички възгордяни и всички вършители на зло, ще бъдат изгорени, като стърнища в Хилядогодишния век. В началото на този жътвен период, огънат ще гори много силно, унищожавайки гордост и зло, които днес са прораснали. Щастливи са онези, които ще предадат гордостта си и злината си, за да бъдат унищожени, за да не бъдат те самите унищожени ( във „втората смърт“), както ще бъде с някои съпротивляващи се през Хилядогодишния век. За това време четем: „Ето, иде ден, който ще гори като пещ; и всички горделиви, и всички, които правят нечестие ще бъдат плява и идещия ден ще ги изгори , говори Господ Саваот, та няма да им остави ни корен, ни клон“ Малахия 4:1.

„Силните ангели“, вестителите или агентите на властта му, са различни и могат правилно да бъдат разбрани, като прилагани и включващи всички различни средства, одушевени и неодушевени, които ще се използват от нашия Господ за сваляне на настоящите зли системи и наказване вършителите на зло.

Докато гнева или отмъщението на Бога е изразено по такъв начин, в пламенен огън, в унищожителна скръб, каквато никога такава не бивала позната- толкова генерална и широко разпространена и толкова унищожителна за злото- праведните и справедливостта ще започнат да се почитат. А колкото повече всички тези неща започнат да стават все по- очевидни, хората ще започнат да разбират, че новата власт е поела контрол над човешките дела и по такъв начин **присъствието** на нашия Господ като Цар на Царете ще бъде открито за света. „ Ще се яви в огън пламенен да даде

отмъщение на тези, които не познават Бога, ( които не са истински запознати с Бога, но които при все това не се подчиняват на светлината на съвестта, която всички до известна степен притежават ) и ( също и онези , които макар и познавайки Бог все пак) не се покоряват на евангелието на Господа наш Исус Христос.”

Под наказанията и нарастващата светлина и благоприятни възможности на Хилядогодишния ден, всички ще бъдат доведени до такова ясно познание на Истината и пътя на Правдата, че ще бъдат без извинение в невежеството или невъзможността да се покорят на Истината, а онези, които упорито продължават да са врагове на Бога и справедливостта, ще бъдат наказани с **окончателно унищожение** ( унищожение, от което не ще има възкресение) от присъствието на нашия Господ и славата на силата му.

„**В сила и голяма слава**” –следващото твърдение ще е за ефекта, че света ще види Човешкия син да идва, преди Царството му напълно да се установи и всичките му сънаследници да се съберат и вдигнат с него. А когато видят идването му, всички земни племена ще са опечалени.- „ Ще видят Сина Человечески, идващ в сила и голяма слава”.

Светът вече вижда облаците на скръбта, които тъмнеят и се събират. Те разбират, че силата понастоящем работи в делата на хората, с която те не могат да се борят. От днешна гледна точка, близкото бъдеще е мрачно и зловещо за всички, които са достатъчно интелигентни да забележат тенденцията на събитията. Мислещите хора разглеждат с упоритост въпросите за добро и зло, справедливост и несправедливост и разглеждат формирането им, търсейки израз на индивидуалните си принципи. Мнозина

признават славата и силата на Новия Управител и все пак, поради облаците и тъмнината, които го обгръщат, не признават самия Цар. Хората виждат **облаците** и затова го виждат да идва с облаците със сила и голяма слава ( славата на силата и справедливостта), но не го признават, докато облаците не позволят падането на нажежени камъни и въглени ( Пс. 18:12,13) да очукат гордостта, себелюбието и предразсъдъците на хората и ги унищожат, тогава облаците ще изчезнат и ще се разкрие пълното величие и слава на присъствието на Христос. Ако хората зачитаха и слушаха гласа на Бога, който направлява сега справедливото поведение и предупреждава за приближаващото възмездие и големите бедствия в близкото бъдеще, тези бедствия щяха да бъдат предотвратени, „ но Бог говори веднъж, дважд... но човека не възприема... тогава отвори ушите на хората ( в гърмящите тонове на „скръбния ден“) и запечата инструкциите им, за да отклони човека от (собствената) му цел и скрие гордостта на човека.”

„ Ето, идва с облаците” и в определеното време „ще го види ( различи) всяко око”, ще е признае присъствието му, властта и авторитета му и всички трябва да му се подчинят, доброволно или не, до пускането на Сатаната за малко в края на хилядата години,когато след пълно изпитание, желанието или нежеланието им, ще бъде напълно изпитано и нежеланите ще бъдат напълно унищожени- Втората смърт, символично наречена огнено езеро.- Откр. 21:8

По такъв начин виждаме, че всяко от символичните обяснения на начина на идване на нашия Господ, съответствува напълно с ясните изявления, че присъствието му ще бъде тайно за известно време, известно само за онези, които бдят.

## ПО СЪЩИЯ НАЧИН

А сега какъв е смисълът на казаното от Ангела по време на заминаването на нашия Господ- Деян. на ап. 1:11- „ Този Исус, който се възнесе от вас на небето, ще дойде тъй, както го видяхте да отхожда на небето”.

Внимателното разглеждане на този текст ще манифестира хармонията си с предходното. Мнозина изглежда мислят, че пасажа се чете: „ Както **виждате** Господ да се възнася на небето, така по същия начин ще го **видите** да идва пак.” Такива ще трябва да препрочетат текста отново и отново, докато забележат факта, че не се казва , че онези, които го **видели** да отива, ще го **видят** да идва, нито, че някой ще го **види** да идва. Онова, което се казва е, че начинът на идването му, ще бъде подобно на начинът на отиването му. Било ли е то с голямо великолепие и голяма демонстрация? Било ли то с тръбен звук, гласове, силен вик, цепещ бъддуха, а личността на нашия Господ сияеща в свръхестествена слава и блясък? Ако е така, ще трябва да очакваме, че идването му пак ще бъде „по същия начин”.От друга страна не е ли било то тихо и потайно, доколкото това било възможно, последователно с целта му, да даде пълно свидетелство на факта? Никой не го видял, нито узнал за факта, освен верните му последователи. Казаното от него ( Йоан 14:19) „Още малко и светът няма да ме вижда вече”, никога не било опровергано, защото никой освен братята не видял дори явленията му след възкресението му и никой друг не свидетелствал възнесението му. **По същия начин**, както си отишъл( тихо, тайно, що се отнася до света и неизвестно, с изключение на последователите си),**така**, по такъв начин, той идва пак. И както си



отивал, вдигнал ръцете си и ги благословил, така, когато идва пак, радостта им можела да бъде пълна, като казвал: „Ще дойда пак и ще ви взема при себе си”, „Аз пак ще ви видя и ще се възрадва сърцето ви и радостта ви никога няма да отнеме от вас.” – Лука, 24:50,51; Йоан 14:3;16:22

Изглежда Ангелът също подчертал факта, че повторното идване, ще бъде идване на „ **същият Исус**”- същият, който оставил славата, която имал с Отца преди да бъде света и станал човек на земята- станал беден, за да бъдем ние богати; същият Исус, който умрял на Голгота; същият Исус, който възкръснал на третия ден като животворящ дух; същият Исус, който манифестирал промяната си през четиридесетте дни, същия този Исус, сега възнесен на високо. Да, това е същия Исус, който преживял две промени на естеството си- първо от дух на човек и след това от човек на дух. Тези промени в естеството му не унищожили индивидуалността му. Идентичността му била запазена, както ни уверява Ангела. Независимо от това, дали философията на този факт ще бъде разбрана или не, и въпреки, че не ще го знаем повече по плът ( като човек), но ще помним възвишаването му, че сега е от божествено естество ( духовно) и ще очакваме идването му в хармония с тази промяна и възвишаване, и все пак ще помним, че той е **същия любящ Исус** и в това отношение не е променен. Същият този Исус, който въпреки че присъствал четиридесет дни след възкресението си, бил видян само от учениците си и то само за кратко време, който при Второто си присъствие ще бъде невидим за света, както през четиридесетте дни , предхождащи възнесението му. Ние помним, че той не идва този път да отдаде жертва, а оттук – няма повече нужда от човешко тяло, приготвено за жертва. (Евреи 10:5). Това е всичко: той не умира повече, но

идва сега да управлява, благославя и въздига изкупената човешка раса. Нашият Господ ни е дал една много прекрасна илюстрация за начина, по който ще се открие присъствието му, като казал: „Защото както светкавицата излиза от изток и се вижда до запад, така ще бъде и **присъствието** на Човешкия Син”.( Матей 24:27)

Повечето преводи на този текст са погрешни при използването на думата „светкавица”, като очевидно се има в предвид слънцето, защото светкавицата не излиза от изток и не свети до запад. Те често идват от различни посоки и рядко светят по цялото небе. Илюстрацията на нашия Господ единствено, която се съгласува с думите му е яркостта на слънцето, което неизменно излиза от изток и свети до запад. Гръцката дума „ астрапе”, която е употребена тук е неправилно преведена в този текст, а също така и в описанието на същите думи от Лука 17:24. Друг случай на използване думата „астрапе” от нашия Господ се намира в Лука 11:36, където се прилага към блясъка на свещта и в обикновения превод е преведена с думите „ярко светещ”. Неправилните идеи за начина, по който ще дойде нашия Господ и ще се открие, здраво са закрепени в умовете на преводачите и ги довело до грешката да преведат „**астрапе**” с думата „светкавица”. Те предположили, че той ще се открие внезапно, като светване на светкавица, а не постепенно, като изгряващото слънце. Но колко красива е картината на изгрева, илюстрираща **постепенното** изгряване на истината и благословието в деня на присъствието му. Нашият Господ свързва в този образ победителите със себе си, казвайки: „Праведните ще сияят като слънцето в Царството на Отца”, а Пророка, използвайки същия образ, казва: „ Слънцето на правдата ще изгрее с изцеление в лъчите си”. Изгряването е постепенно, но

накрая пълната ясна светлина по подходящ начин ще изгони тъмнината на злото, невежеството, предръзсъдъците и греха.

Несъвършеният превод на думата „**парусия**” по –нататък, клоняла да обърка смисъла на този пасаж. В превода Емфатик Дайаглот и в превода на проф. Юнг тя е преведена „**присъствие**”. В Ротерхамовия е „ **пристигане**”, докато в обикновения превод е преведена „**идване**”. Въпреки че в ревизираният превод текста запазва последното погрешно предаване – **идване**- все пак в забележка на полето признава „ **присъствие**” за истинската дефиниция на гръцката дума. Гръцката дума **парусия** неизменно означава лично присъствие- като вече дошъл, пристигнал; тя не може никога да се разбира в смисъл- да си на път- както обикновено се употребява старобългарската дума **пришествие**, а не идване. Ето защо текста, който разглеждаме учи, че както слънчевата светлина изгрява постепенно, така присъствието на Човешкия син ще се проявява постепенно или постепенно ще се открива.

Заедно с тази илюстрация, нашият Господ удвоил думите на предупреждение, за да ни предпази от грешки, които биха се развили около времето на Второто му идване, пресметнато да държи Църквата му настрана. „Ето, казах ви предварително. Затова ако ви кажат- ето в пустинята е, не излизайте, ето, в скрита стая е, не вярвайте, защото както яркото светило ( слънцето) излиза от изток и ( постепенно) свети, дори до запад, така ще бъде **присъствието** на Човешкия син”. По такъв начин нашият Господ ни предпазва от грешки, които бързо нарастват в наше време. Едната твърди, че нашият Господ ще дойде в плът в пустинята на Палестина и вярвайки в това, мнозина отишли там и очакват да видят Исус в **плът**, с белези от раните, както бил разпят, очаквайки

го какъвто **бил**, а не „какъвто е“. Те сериозно грешат и си затварят очите за истината, както направили юдеите при Първото му идване. Лъжливите очаквания отвели тази класа до там, че да обяснява буквално изявлението на Пророка ( Захария 14:4) „И в онзи ден нозете му ще застанат на Елеонската планина“ и т.н.\* Заслепени от лъжливи очаквания, те не виждат, че „ краката“ в този случай са образни, както в Псалм 91:12; Исая 52:7, Псалм 8:6; 110:1; Ефесяни 6:15; Второзаконие 33.:3 и в много други пасажи. Ако знаят **какво** да очакват, ще знаят да не отиват в Йерусалим и да чакат **човека** Исус Христос, защото превъзвешения Цар идва като слънчевата светлина, като прави присъствието му да се почувства по целия свят. Затова „не излизайте“. „Ако кажат, ето, в скритата стая е, не вярвайте“. Спиритизмът винаги е готов да измами с фалшификация и винаги е готов да използва напредничавите истини, като светло облекло ( 2 Кор. 11:13,14) като не се колебаят да твърдят, че се намираме в

\*Обяснението на това пророчество оставяме за друг път.

периода на смяна на диспензациите, в зората на Златния век. Измежду други такива, някои от тях дори учат, че Христос **присъства** и ние не се съмняваме, че ще опитат да дадат **сеанс**, при който ще твърдят, че ще го покажат в **скрита стая**. След като грешката се проявява в тази форма или по друг начин, нека помним думите на нашия Господ и отхвърлим всички подобни твърдения като фалшиви, като знаем, че не по такъв начин той ще открие присъствието си, но като „слънчева светлина“, която изгрива постепенно- „Слънцето на Правдата ще изгрее с изцеление в лъчите си“.

## ПАРУСИЯТА НА НАШИЯ ГОСПОД В ЖЪТВАТА

Гръцкият език е много точен език. Един факт, който в голяма степен повишава стойността му при изразяване на истината. Така например в нашата обикновена английска библия думата „идва” е употребена да преведе тридесет и две гръцки думи, всяка една от които има лек нюанс на различие. Отделни случаи: **ефистеми** означава **настигам** както в Лука 21:34 – „**постигне** внезапно”. **Синерхомай** означава „**събирам се**”, или „**идвам заедно**”, както в 1 Кор. 11:18” Кога се събирате в Църква”. **Просерхомай** означава „**приближавам се**” или „**идвам към**”, като в Евреи 4:16 „Да, **пристъпвам** с дръзновение”. **Хеко** означава „**пристигам**”, или „**дойдох**” или „**идва**”, както когато действието на идването е завършено. Например в Йоан 2:4 „Часът ми още не е дошъл”. **Енистеми** означава „**да присъствувам**” и е преведена така с изключение на два случая, където би трябвало да бъде преведена така- 2 Тим. 3.:1- „**Ще настанат** усилни времена”- ще присъстват; и във 2 Сол. 2:2 – „че настана денят Христов”- присъствието. **Парусия** също означава **присъствие** и не трябва никога да се превежда **идване**, както е в обикновената английска библия, където е преведена правилно само два пъти **присъствие**.(2 Кор 10:10, Фил. 2:12) Емфатик Дайаглот, един много ценен превод на Новия Завет, превежда правилно **парусия** в почти всеки отделен случай с **присъствие**.

Двете гръцки думи **хеко** и **парусия** и употребата им в Новия Завет са онова, на което искаме да се спрем понастоящем и в частност на последната от тях, защото правилното разбиране на значението им хвърля светлина върху начина на връщане на нашия Господ чрез пасажи, в които те се случват, докато обикновения, но грешен

превод засенчва главния пункт, който би трябвало да се просветли.\*

\*Думата Парусия се среща двадесет и четири пъти в Гръцките Писания, но само два пъти в обикновения Английски превод (2 Кор. 10:10 и Фил 2:12) са правилно преведени „присъствие“. Други случаи, в които е неточно преведена са следните: Мат. 24:3, 27,39; 1 Кор.15:23; 16:17; 2 Кор. 7:6,7; Фил. 1:26; 1 Сол.2 :19; 3.:13; 4:15; 5:23; 2 Сол. 2:1,8,9; Яков 5:7,8; 2 Пет. 1:16; 3:4,12; 1 Йоан 2:28

С правилната мисъл за значението на **парусия**- не за **идване**, на път, а **присъствие**, като след пристигане, нека обсъдим няколко пасажи, в които е употребена думата. А от тях ще научим, че присъствие не означава по необходимост виждане, но че е приложима също към неща, които са присъствени, но невидими. Така например ангелите, духовни същества, могли да присъстват с нас, все още невидими, както и нашият Господ присъствал в света и често бил с учениците си по време на четиридесетте дни след неговото възкресение, без да бъде видян от света или учениците си, с изключение на няколко кратки случаи. Както вече видяхме, тези дни били дни на **парусията** му ( присъствие), както и предходните тридесет и три години били.

В разговора преди въпроса в Матей 24:3 нашият Господ предсказал разрушаването на храма и отхвърлянето на Израел по плът, до времето, когато радостно го признаят като Месия и кажат: „Благословен е той“. Той казал на учениците си, че ще отиде и ще дойде пак и ги вземе при себе си. Той нарекъл денят им „ жътвата“ или края на века и им казал за „бъдещата жътва“ през времето на Второто му присъствие. ( Матей 9:37,38; 13:39,40) Спомняйки си, че

малцина без съмнение го признали като Христос при Първото му идване, те искали да знаят **как** той би могъл да бъде разпознат при Второто му идване- вероятно очаквайки, че Второто му идване ще стане в техните дни, оттам и въпроса им: „ Какъв ще бъде белега ( по който ще се познае) на твоето присъствие ( **парусия**) и на края на века?”

Поради предразположението им да смесват близки събития на Юдейския век или жътва, в която вече били, с бъдещата тогава „жътва” или края на Евангелската диспензация, нашият Господ дал твърде детайлно описание на събитията, които трябва да се случат, сочейки празнина на междинен период, като не се дава ясна идея за неговата дължина; защото дори самият той не знаел колко дълъг ще бъде той- Марко 13:32

Отговорът на нашия Господ от първи до четиринадесети стих покрива целия Евангелски век. А думите от петнадесети до двадесет и втори стих имат двойствено приложение- буквално за приключване на Юдейския век и образно- до края на този Евангелски век, на който Юдейския век бил сянка. Стихове 23-26 съдържат думи на предупреждение против лъжехристите, а в 27 стих той стига до въпроса им за неговата **парусия** и заявява( преведено правилно) :” Както ярката светлина ( слънчева светлина) излиза от изток и свети до запад, така ще бъде и **парусията** ( присъствието) на Сина Человечески”. Слънчевата светлина присъствува внезапно и все пак безшумно и се различава най-напред от онези, които се събуждат първи.

Като оставяме други междинни черти от проповедта на нашия Господ за разглеждане на правилното им място, отбелязваме второто му обръщане към въпроса относно неговата **парусия**. В 37

и 39 стихове, той казва: „ Както в дните Ноеви, подобно ще бъде в **парусията** ( присъствието) на Човешкия син.” Отбележете, че сравнението не е между **идването** на Ной и **идването** на нашия Господ, нито между **идването** на потопа и **идването** на нашия Господ. **Идването** на Ной не е споменато въобще, нито **идването** на нашия Господ, защото както вече видяхме, **парусия** не означава **идване**, а **присъствие**. Тогава контраста е между времето на Ноевото присъствие всред хората „ **преди** потопа” и времето на Христовото присъствие в света при Второто му идване, **преди** огъня- изключителната скръб на Деня на нашия Господ, с който завършва този век.

И както в деня на Ной хората били зли **преди** потопа, ще бъдат зли и във времето на присъствието на нашия Господ, **преди** да дойде върху тях горящия огън на скръбта; и все пак не в този пункт е сравнението или подобие, за което говори нашият Господ, защото злото изобилствало във всеки век. Точката на сравнението е заявена ясно и веднага може да се види, ако четем внимателно: Хората, с изключение на Ноевото семейство, били **невежи** за идващата буря и **невярващи** в свидетелството на Ной и семейството му и затова „ **не разбраха**”. Точно тук се намира точката на сравнението. **Подобно** ще бъде присъствието на Човешкия син. Никой, освен Божието семейство, не ще повярва: другите „ не ще узнаят”, докато организираното общество понастоящем започва да се топи от пламения жар на Времето на скръб, което сега е предстоящо. Това е илюстрирано от думите:”Както в дните **преди** потопа хората ядяха, пиеха, женеха се (Лука 17:28 добавя „ садяха и градяха”) докато Ной влезе в ковчега и не разбраха... подобна ще бъде **парусията** (присъствието) на Човешкия син. По време на присъствието на Човешкия син света ще



продължава яденето, пиенето , саденето, граденето и жененето – споменати не като грешни деяния, но сочещи незнанието на присъствието му и скръбта, която ще преобладава на света. Такъв е тогава отговора на нашия Господ на въпроса на учениците – какъв ще бъде белега ( по какво ще се разбере) на твоята парусия (присъствие) и края на жътвата на века?” Всъщност той казва: Не ще има белег за светските маси. Те не ще знаят за моето присъствие и новите диспенсационни промени. Само малцина ще знаят и те ще бъдат научени от Бога ( по начин необяснен тук) преди да има някакъв белег ( указание), който света да различи.

Разказът на Лука за същата проповед ( Лука 17:26-29) макар и не със същите думи, е в пълно съгласие. Лука не употребява думата **парусия**, но изразява същата мисъл, казвайки: „**Както в дните Ноеви, подобно ще бъде в дните на Човешкия син**” – в дните на неговото **присъствие**. Нито **преди** неговите дни, нито **след** неговите дни, но **в (през)** неговите дни, светът ще яде, пие, жени се, купува, продава, сее и гради. Тогава тези Писания ясно учат, че нашият Господ ще **присъствува** в края на този век, напълно неизвестен за света и невидим за тях.

Въпреки че не ще има никога друг **потоп**, който да унищожи земята ( Бит. 9:11), писано е, че цялата земя ще бъде погълната от огъня на Божията ревност ( Софония 3:8)- не буквална, физическа земя, в този случай, но съществуващия ред на нещата и в двата случая. В първия случай е осъществен чрез издавяне на всички хора, освен Ноевото семейство; във втория- в символичния огън на Великия Божий ден на скръб верните Божии чеда ще се сметат за достойни да избегнат тези неща, които идват на земята ( Лука 21:36) : не на всяка цена като бъдат взети от земята, но вероятно като бъдат превърнати в устойчиви на огъня, както е в образната илюстрация

на тримата евреи, които ходели сред огнената пещ, разпалвана седем пъти, по чиито дрехи нямало дори мирис от огън, защото един, подобен на Човешкия син присъствал сред тях.- Даниил 3:19-25

След това ще отбележим писанията, които сочат, че мнозина в Църквата ще бъдат за известно време невежи за Господното присъствие, „ жътвата”, „края на този век”, докато всъщност той присъства, а жътвата напредва.

Завършващите стихове на Матей 24 глава от 42 стих нататък, са многозначителни. В 37 стих нашият Господ посочил, че света не ще знае за **парусията** на Човешкия син и сега предупреждава искрените си ученици, че ако не са нащрек, те подобно ще бъдат в тъмнина относно **парусията** му. Той казва: „ Затова бдете, защото не знаете в какъв час ( **ерхомай**- ще пристигне) ще дойде вашия Господ”. Ако хората очакваха крадеца по определено време, биха били будни, за да не бъдат заварени неподготвени. Затова трябва да бъдете всякога будни, винаги готови и винаги наблюдаващи първото доказателство за моята **парусия**. В отговор на въпроса им : „**Кога** ще бъдат тези неща?” ,аз просто ви казвам да наблюдавате и бъдете готови и когато пристигна, когато **присъствам**, ще съобща факта на всички, които бдят и са верни, само те ще имат някакво право да знаят. Всички други трябва да бъдат във външна тъмнина и трябва да научат Сина, както света- чрез скръб.

„ Кой **тогава** ( в жътвата) е верен и мъдър слуга, когото Господаря му ще направи управител на дома си да им дава храна навреме? Благословен е онзи слуга, когото Господаря му при идването си ( **ерхомай** – когато **пристигне** ) ще го намери да прави така. Истина ви казвам, ще го направи управител на всички свои блага.” –

Огромният склад от скъпоценни истини ще бъде отворен за такива верни слуги.

„ Но ако сърцето на слугата бе право, той ще каже, моят господар се бави ( **не е пристигнал**) и може да удари ( противи и противоречи) другите слугите ( онези, които се различават от него, онези, които говорят противното: Моят Господар не се бави, но **дойде** и **присъствува** ); такъв може да яде и пие невъздържано ( като се опие със светски дух), но Господарят на онзи слуга ще дойде ( гръцки- **хеко**- ще пристигне) в нечакан ден и час, в който слугата **не е усетил** и ще го отсече ( да бъде един от привилегированите слуги и да дава храна навреме и на дома ) и ще определи мястото му с лицемерите (макар и не лицемер, а истински слуга, понеже бил неверен и притворен, той трябва да има дял с лицемерите в объркването и скръбта, идващи върху Вавилон.) Там ще бъде плач и скърцане със зъби.”

Изследвано внимателно, гореизложеното учи ясно, че на края на този век ще има една класа, която ще отрича, че Господ **присъства** ( не отричащи , че той ще дойде някога, но че е дошъл) и поразява или грубо се противопоставя на онези слуги, които трябва да бъдат учени на противоположното- че Господ е дошъл. Кой е верният и истинен слуга и кой – погрешния е ясно заявено от нашия Господ. Верният , когото той намира да дава „храна навреме” ще бъде повишен и ще му бъде дадено пълно домакинство над съкровищницата на Истината, докато неверният ще бъде постепенно отделен и сближен все повече с неискрените или лицемерите и отбележете факта, че неверният е отсечен, или отделен по време, за което той **не е известен**- по време на жътвата, докато неговият Господ в действителност **присъствува** непознат за

него, издирвайки и събирайки скъпоценните си- Матей 13:30; Псалм 50:5, Малахия 3:17, Матей 24:31

Ние изпадаме в подробности тук, за да посочим, че в отговор на въпроса на учениците за белезите и доказателствата за Второто му **присъствие**, нашият Господ искал да каже, че нито света, нито неверните слуги ще узнаят за това, докато най- после не започне интензивният огън на скръбта, а верният, очевидно ще го **види присъстващ** просто с окото на вярата- чрез Писанията, дадени някога, за да ги изучават и бъдат схванати, когато времето настъпи за това. Сегашните истини по всеки въпрос са части от „добрините му“ и съкровища „нови и стари“, които нашият Господ сложил за нас сега и свободно ни ги дава. Матей 24:45-47

По такъв начин, докато чрез предсказани указатели Господ направил големи приготовления, за да помогне на Църквата да познае присъствието му в определеното за това време, въпреки това, те не ще го видят с естествените си очи. Той също внимателно ни е предупредил срещу измами, които ще израстат- измами, които ще се появят толкова правдоподобни, че да измамят дори и избраните, ако това е възможно. Но това не е възможно, защото всички избрани обръщат ревностно внимание н а предупреждението и изучавайки го, се запознават с предсказаните показатели на присъствието му и наблюдават за изпълнението им. Инакомислещите не са от избраната класа. Само победителите ще царуват с нашия Господ, както ще видим в следващата глава. Тези измами вече съществуват и вече за измамили мнозина, но благодарение на Бога, избраните са предупредени предварително и са въоръжени предварително и нито ще бъдат измамени, нито обезсърчени, въпреки че около тях има облаци тъмнина. Те познават присъствието му и се радват, че освобождението им се

приближава. Ако някой ви каже, ето тук е Христос или там ( в някакво особено **място**), не вярвайте, а ако ви кажат: „Ето ,той е в пустинята, не излизайте, ето той е в скритата стая- не вярвайте, защото ( както ) ярко сияещата светлина на слънцето изгрява и постепенно изпълва земята, така ще бъде **присъствието** му. ( Матей 24:23,26,27). То ще се прояви, както е предсказано, чрез зазоряването на Истината – истина по всеки въпрос, както сега виждаме това така бързо и славно разкриване. Още няколко години и Слънцето на Правдата ще се издигне напълно с изцеление в крилете си, да благослови и въздигне ударения смъртоносно свят.

С оглед на доказателствата, представени в тази , предишната и следващата глава, не се колебаем да благовестяваме насърчаващите сърцето сведения, че жътвата на Евангелския Век е при нас и че Господаря отново присъства като Главен Жътвар- не в плът, както в Юдейската жътва, но в сила и слава голяма, като „превъзвишен”, Божествен Христос, чието славно тяло сега е „образ на личността на Отца”. Славната му личност обаче е милостиво забулена от човешките погледи. Той въвежда в длъжност царуването на Правдата. Неговият сърп на истината разделя. Той събира заедно в едно сърце и ум ожънатите първи плодове на духовния Израел и скоро това избрано „Тяло”, вече завършено, ще управлява и благославя света.

Благовестяването тук е направено с оглед, когато вървим нататък, читателят да добие ясна представа за това какво в подробности посочват пророчествата за време, когато бъде посочено, че жътвата и всички съпровождащи я събития, са хронологически на време сега и преминават, както са предсказани.

Погледнато по такъв начин, тези време- пророчества и всички подробности по инструктирането по отношение начина на съпровождащите явления на нашия Господ условия, не били дадени, за да алармират света, нито да задоволят празното любопитство, нито да събудят спящата номинална църква. Те били дадени на онези, които не спят и не са от света, но са будни- посветени, верни и ревностни изследователи на плана на Отца им, за да бъдат информирани за значението на разчуващите се събития и не бъдат в мрак по въпроса, а с оглед **събитията, които не се различават със сигурност по друг начин**- жътвата, присъствието на Великият Жътвар- вършеенето и пресяването на истинската пшеница, връзване и изгаряне на плевелите във времето на скърби т.н.

### **ПРИСМИВАНЕТО- ПРЕДСКАЗАНО**

Апостол Петър описва как някои от неверните слуги и лицемери ще се подиграват през присъствието на нашия Господ, дори както се подигравали в дните Ной ( 2 Петър 3:3, 4,10, 12). Забележете, че Апостолът писал на Църквата, че подигравчи, които той описва са в номиналната църква и незаинтересованите искрено от Божието дело и план и затова вярвали, че той **ще дойде някога**. Описаното подиграване е по самият въпрос, споменат тук, а така също слушаме и ще слушаме неискрени професионални християни, когато се поставя въпроса за Господното присъствие, делото на жътвата и т.н. Обикновено, когато християните изследват въпроса, имат идеи за буквален огън, тръби, гласове и т.н., виждащи нашият Господ , слизащ от небето със сияещо тяло от плът; те, когато чуят за невидимото му **присъствие**, без да изследват въпроса, по който се чувстват толкова сигурни, заети със светски планове и упоени с

духа на света, отхвърлят бързо въпроса, като недостоеен за изследване.

Към тази класа псевдохристияни се отнася Апостолът, когато казва: „В последните дни ( в заключителните години на Евангелския век, в „ жътвата”) ще дойдат подигравачи, които ще ходят по собствените си похоти (планове, теории и др.) и ще казват: **Къде** е обещаното му **присъствие (парусия)?**, защото откак са се бащите ни поминали, всичко си стои така от началото на създанието?” Когато се обърнем от заявеното от нашия Господ (Мат. 24:37-39; Лука 17:26), че **в дните му**, в дните на **присъствието** му, нещата, разбира се , ще продължават както преди и че както в дните Ноеви хората ще ядат, ще пият, ще се женят, ще съдят и градят и че както тогава и сега светът **не ще знае** за присъствието му и не ще четат белезите на бързите и големи промени, които предстоят, като са твърде заети да разгледат внимателно свидетелството, а само продължават да се подиграват.

Ах, да! Казва ап. Петър, те забравят голямата промяна, която станала в дните на Ной и тогава под символа на огъня се описва заливащият потоп на скръбта, който ще връхлети целият свят и , в края на краищата, ще премахне цялото гражданско и църковно управление (небесата) и ще стопи цялата социална фабрика (земята), произвеждаща анархия и социален хаос, докато „ новите небеса” ( управляващите сили на Божието Царство), ще бъдат напълно установени, както и „новата земя” ( общество, организирано на нова, по- добра основа на любов, равенство и справедливост), тогава Апостолът ни уверява ( стих 3), че денят на Господнето **присъствие**, за което Църквата дълго се надявала и очаквала, е Хилядогодишния Ден- Хилядогодишното царуване на Христа.

В 10 стих той ни уверява, че Денят Господен ще дойде ( гръцки-хеко) **като крадец**.\* Незабележимо и тихо, той ще присъствува, докато някои ще се подиграват и удрят служителите, които обявяват истината. След това Апостолът увещава светиите да се отделят от света, за да не бъдат погълнати от политика, сребролюбие и др., но да насочат чувствата си към по- висши неща. Той казва: както виждаме, че в Божият план, настоящите условия на земята са само временни и скоро ще дойде по- добър ред, какви трябва да бъдем, що се отнася до свято поведение и благочестие?- „**търсейки присъствието ( парусия) на Божият ден**” – наблюдавайки за събитията ( белезите ), които доказват, че е дошъл. И благодарение на Бога, предвижданията му за толкова изобилни, че всички благочестиви, които чакат този ден, ще знаят за него, преди напълно да е избухнал огъня на гнева. Чрез Павел той ни уверява, че никой от чедата на светлината не ще бъдат оставени в тъмнина, та денят да ги постигне неочаквано. ( 1 Сол. 5:4). От тук следва, че въпреки че сме вече в Денят на Господното присъствие и в началото на великият огън на скръбта, виждаме, че той е даже както ни е посочен в символа ( Откр 7:1,2).

\*Древните ръкописи не съдържат думата „нощем”

Бурята, държана в шах, докато верните служители на Бога бъдат „ запечатани на челата им”, т.е. докато на такива не бъде дадено интелектуално възприемане на време, присъствие и т.н., което не само ще ги утеши и закриля, но ще бъде също така белег, печат и доказателство за осиновяването им, както е посочено от нашия Господ, когато обещал, че светия дух ще посочи на верните „ идващите неща: - Йоан 16:13.



Някои вземат буквално твърдението на Петър, че „ небесата ще придойдат с бучене, а стихииите, разгорени ще се стопят”, а така също описанието на Откровение на същите събития с твърде подобен символ:” небесата изчезнаха като свитък, който е сгънат наедно”. Само един поглед обаче нагоре към милиардите скъпоценности на нощта, които блестят през милиони километри в пространството, без да се оттъркулят или изгорят, ще бъде достатъчен аргумент да се убедят моментално такива, че грешат като предполагат, че очакванията им за буквално изпълнение, в крайна сметка, е абсурдно.

Така че Бог скрил от човечеството под образите на тръби, гласове, огън и т.н. информация, която не била за света, но само за „малкото стадо” от просветени светии за жътвата, за Господното присъствие и неговото духовенство и т.н. И все пак той наредил така, че в определеното време, те ще говорят ясно и определено за класата, за която той предназначил тази информация. Както при Първото идване, така подобно на посветената класа сега може да бъде казано във времето на Второто явяване: „Вам се даде да познаете тайната на Божието Царство, а на онези, външните, всичко се дава в притчи”- в образи и иносказания, с оглед дори имайки Библия пред тях, другите, освен посветените, да не могат са видят и разберат. Марко 4:11,12

Светът не е в неведение за безпрецедентните събития и условия понастоящем и нарастващата забележителност с всяка изминала година, но не възприема големият изход, тези запълват само умовете си с лоши предчувствия за зло. Както е предсказано, те са в страх, предвиждайки онова, което идва на земята, защото небесните сили ( настоящите управляващи сили) са почти разклатени.

## СВЪРЗВАНЕ В ПРОРОЧЕСКА ВЕРИГА

В предишната глава доставихме доказателство, че „Времената на езичниците” или западането на властта им ще започне от 1914 г. и че по онова време всички те ще бъдат прекатурени\* и Царството Христово ще бъде напълно установено; и че нашият Господ трябва да присъства, установи Царството и упражни голямата си сила, да разбие народите на късове, като гърнчарски съдове, като това време е стабилно установено, защото „ в дните на онези царе”- преди прекатурването им- т.е. преди 1914 г- небесния Бог ще установи Царството си и „ **то ще съкруши и довърши всички тези царства**” ( Даниил 2:44).

\*Колко време ще бъде необходимо за осъществяване на това прекатурване, не сме информирани, но имаме основание да вярваме, че този период ще бъде „ кратък”

В хармония с това, около нас виждаме доказателства за началото на помитането, разклащането и установяването на Царството, „което не ще премине” – силното управление.

Следващата глава ще представи Библейски доказателства, че 1874 г. е точната дата за началото на „ Времената за Възстановление” и оттук- за връщането на нашия Господ. От тази дата насетне, той потвърждава обещанието си към онези,които имат правилно поведение на наблюдатели:” Блажени тези раби, които когато дойде Господарят им, ги намери будни; истина ви казвам, че той ще се опаше и ще ги сложи да седнат на трапезата и ще дойде да им прислужи”(Лука 12:37) Така той ни отворил Писанията, посочвайки ни истината, относно настоящото му славно естество,

цел, начин и време на идването му и характера на проявлението към своите по вяра и към света. Той привлякъл вниманието ни към пророчествата, които определено ни поставят в потока на времето и ни посочил реда на плана му, който е в действие и по време на жътвата. Преди всичко той ни показал, че това е жътва на светиини, време за пълното им ожънване и отделяне от плевелите и второто е време за света, да ожъне бурната си жътва- обирание на земното лозе и стъпкване на гроздето в лина на яростта на Всемогъщия Бог. Той ни посочил, че и двете (Откр. 14:1-4, 18-20) ще бъдат завършени в период от четиридесет години – завършващ през 1915 г.

Но докато по такъв начин читателят ще информиран за това, което ще бъде доказано в следващите глави, не трябва да очаква да намери в Писанията пасажи, в които тези въпроси и дати са ясно записани. Тъкмо напротив, той трябва да има ум, че всички тези неща били скрити от нашия Господ по такъв е начин, че да не могат да бъдат разбрани или възприети, до настъпване на определеното за това време и тогава само ревностните му и верни чада, които считат истината за по- ценна от скъпоценен камък и търсят така, както хората търсят злато или сребро. Истината, като среброто, не трябва да бъде само изкопана, но също така прочистена, отделена от сгурията и тогава да бъде оценена/ Обявените с по няколко думи тук неща, ще бъдат доказани точка по точка и докато мнозина може да предпочитат да правят изявления, без да се тревожат дали са потвърдени от Писанията, случаят с истинския търсач на Истината , не ще бъде такъв. Той трябва, доколкото това е възможно, да направи всяка точка, аргумент и доказателство произлизащи от Божието слово, като проследява всички връзки и

по такъв начин, се убеди в истинността на представеното изложение.

Въпреки че нашият Господ осигурява, а слугите изваждат „храна навреме за дома“, все пак, за да бъдат подсилени, те трябва да се хранят сами.

„ Моите очи могат да видят славата на идващия Господ,  
Той стъпка с винена преса зърната на гнева, които са складирани  
Аз виждам пламенната буря на неговия бърз сърп,  
Нашият Цар победно марширува.”

„Аз мога да видя неговите присъди, които кръжат над земята,  
Знаците и стонове обещани да преварят второто рождество.  
Аз чета неговите справедливи присъди над разклатените земни  
тронове

Нашият Цар победно марширува.

„Езическите времена” приключват; изживян е денят на техните  
царе

И с тях грях и мъка ще бъдат премахнати завинаги

Защото „ Лъвът” от племето Юда идва да вземе властта

Нашият Цар победно марширува.

Седмият тропет звучи и нашият Цар не ще се провали:

Той ще пресее сърцата на хората пред Своя Съдийски Трон  
О, бъди пресята, душо моя, за да посрещнеш на крака Него,  
Тържествуващият.

Нашият Цар победно марширува.”